

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 21

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2007

“ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ”

τ. 21, ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2007
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391
Νέο e-mail: agnektar@yahoo.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:
LETTRA Τζουβάρας Βασιλίας, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340.44391 (9-2 πρωί & 6-9 απόγ.)

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε τήν πορεία με στόχο τήν κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στά χέρια σας τό εικοστό πρώτο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά ενημερώσουμε τούς ἀναγνώστες μας, ότι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά επιθυμείτε νά βοηθήσετε στά έργα τής Μονής, καθώς καί τήν έκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν **ταχυπληρωμή** πού ἐσωκλείουμε ἤ μέ κατάθεση στήν **Ἐθνική Τράπεζα** **στόν λογαριασμό 426/440265-04**

(γιά τό ἐξωτερικό στό

No GR 520110426000042644026504

SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.

Κατόπιν ενημερώστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τή σχετική ἀπόδειξη.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε θεομᾶ
Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

4

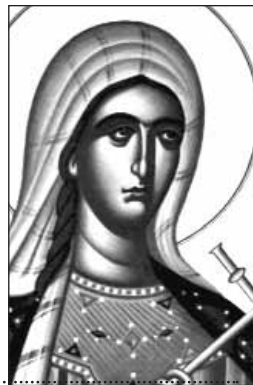
ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
Λίγα λόγια
ΣΤΗ
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

15 **2 ΙΟΥΛΙΟΥ 2007:**
ἀπό τήν πανήγυρη
τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου
Μαξίμοβιτς

8 **ΓΝΩΡΙΣΘΕ ΜΟΙ:**
Η ΘΕΙΑ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

12 **ΟΥΡΑΝΙΟΙ**
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:
Η ΑΓΙΑ
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ
Η ΔΙΑΚΟΝΙΣΣΑ

16 **ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ**
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:
Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

24 **ΜΕ ΛΟΓΙΑ ΑΠΑΛΑ:**
ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΣΤΗ ΜΟΝΗ
ΤΡΙΚΟΡΦΟΥ

εἰκόνα ἐξαφύλλου: Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος,
Ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων

*Αγαπητοί μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, φίλοι ἀναγνώστες
τοῦ Περιοδικοῦ μας "Μοναχική Ἐκφραση"*

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ μέσα στὰ ἱερά Εὐαγγέλια ἦταν οἱ τρεῖς πῶ δυνατές λέξεις πού μπορεῖ ποτέ νά νοιώσει ὁ ἄνθρωπος στή ζωή του: "Σὺ ἀκολουθοῦ μοι" εἶπε ὁ Χριστός στὸν Πέτρο, ὅταν συνάντησε τοὺς μαθητές του γιὰ τελευταία φορά στή λίμνη τῆς Γαλιλαίας. Ἦταν μετὰ τὴν τριπλή ἄρνηση τοῦ Πέτρου κι ἦταν ἀκριβῶς τὰ ἴδια λόγια πού τοῦ ἀπήθυνε ὅταν τὸν πρωτοσυνάντησε στὸ ἴδιο ἀκριβῶς σημεῖο καὶ τὸν κάλεσε κοντὰ Του, ὡς μαθητῆ Του. Τότε ὁ Πέτρος δέν εἶχε συνειδητοποιήσει ἀκριβῶς Ποιὸν ἀκολουθοῦσε καὶ γιὰ ποιὸν λόγο. Ὅμως μετὰ τὸ πάθος καὶ ιδιαίτερα μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὁ Πέτρος γνώριζε.

Ἔτσι κι ἐμεῖς, ὅταν μέ τὸ βάπτισμα μᾶς κάλεσε γιὰ πρώτη φορά ὁ Χριστός καὶ μᾶς εἶπε "ἀκολουθοῦ μοι", δέν ξέραμε Ποιὸν ἀκολουθοῦσαμε καὶ γιατί. Ὅμως τώρα, μεγάλοι ἄνθρωποι, πολλοὶ ἀπὸ ἐμᾶς στὸ ἡλιοβασίλειμα τῆς ζωῆς μας καὶ ἄλλοι στήν ἀνατολή, ὅλοι μας, βουτηγμένοι σέ μιὰ ζωὴ ἀπιστίας, συνεχίζουμε νά ἀκοῦμε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας πού ἀπειθύνει στὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς προσωπικά. "Σὺ ἀκολουθοῦ μοι". Ἕνα μήνυμα ἐπιβλητικό, μεγαλειώδες, ἀλλὰ τόσο στοργικό καὶ σπλαχνικό. Ἕνα μήνυμα πού χτυπᾷ στήν καρδιά μας μέ σκοπὸ νά τὴν κατακτήσει, νά τὴν κάνει δική Του... Πόσες φορές τὸ ἀκοῦμε καὶ πόσες φορές τὸ ἀρνούμαστε. Πόσες φορές τρέξαμε πίσω Του καὶ πόσες φορές πέσαμε ἀκολουθώντας Τον. Ἄλλοι συνεχίσαμε καὶ ἄλλοι κουραστήκαμε. Κι ὅμως ὅταν πέσουμε, στὸ δρόμο, ὅσες φορές κι ἂν πέσουμε ποτέ δέν κουραζόμαστε νά σηκωνόμαστε, ποτέ δέν μένουμε πεσμένοι.

Μά κι Ἐκεῖνος τόσο πολὺ μᾶς ἀγαπᾷ; Ἡ ἀγάπη Του δέν τελειώνει ὅπως ἡ δική μας; Δέν κουράζεται νά μᾶς καλεῖ, δέν μᾶς βαριέται μέ τίς

πτώσεις μας, δέν μᾶς παρατάει ἐκεῖ πεσμένους, στή μοῖρα μας, στήν πτώση μας, στὸ χαμό μας; Τί Θεός εἶναι αὐτός!!! Λίγο νά σκεφτοῦμε τὴν ἀγάπη Του καὶ νοιώθουμε μέσα μας συντριβή, σχεδὸν πόνο... Ἐμᾶς μᾶς πονοῦν τόσο πολὺ οἱ πτώσεις μας, ἀπογοητευόμαστε τόσο εὐκόλα, μένουμε ἀπελτισμένοι κάτω στὸ χῶμα. Τί περιμένουμε; Ἄς σηκωθοῦμε. Ἐκεῖνος μᾶς καλεῖ: "Ἀκολουθοῦ μοι. Ἐλα κοντὰ μου, πίσω μου".

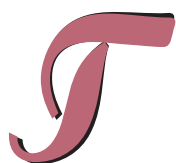
Ὅπως ὁ Πέτρος, πού μετὰ τὴν πτώση του, μετὰ τὴν τριπλή του ἄρνηση, τότε συνηθετοποίησε πόσο πολὺ Τὸν ἔχει ἀνάγκη πόσο πολὺ Τὸν ἀγαπᾷ. Κι αὐτὴ του ἡ συνειδητοποίηση ἔγινε ἀπόλυτη ὅταν μετὰ ἀπὸ χρόνια ἔζησε τὸ προσωπικό του μαρτύριο τὸν δικό του πόνο γιὰ τὴν ἀγάπη Του.

Κύριέ μου, παρόλες τίς πτώσεις μου, παρόλη τὴν ἀπιστία μου ἀκόμα μέ ἀγαπᾷς; Ἐχεις ἀκόμα ἀγάπη γιὰ μένα; Μέ θέλεις ἀκόμη κοντὰ Σου; Ἀκόμη μέ καλεῖς; Δέν σέ ἀκούω, φώναξέ το δυνατά. Μέ θέλεις Κύριε; Εἶμαι ἐγὼ πού σέ πληγώνω, πού σέ ἐγκαταλείπω, πού σέ προδίδω, πού ἀφήνω μέσα στήν ψυχὴ μου νά κατοικεῖ τὸ ΕΓΩ μου, πού πολλές φορές δέν κοιτῶ τί θέλεις ΕΣΥ, πού φεύγω ἀπὸ κοντὰ σου. Ἐσὺ μέ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα, μέ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ ὅ,τι ξέρω ἐγὼ τὸν ἑαυτό μου. Σκέψου λοιπόν, μέ θέλεις ἀκόμα κοντὰ σου; Ἰσχύει τὸ κάλεσμά Σου; Ναὶ παιδί μου, ὅσες κι ἂν εἶναι οἱ φορές πού ἔπες, ὅσες κι ἂν εἶναι αὐτές πού θά πέσεις, ὅσες φορές κι ἂν μέ ἐγκαταλείψεις ἢ ἀπιστήσεις, ἢ ὀλιγοπιστήσεις, ΕΓΩ σέ περιμένω ἐδῶ, στή Γαλιλαία, ὅπως τὸν Πέτρο. Σὺ ἀκολουθοῦ μοι. Εἶμαι ὁ Πατέρας σου ὁ στοργικός, ὁ φίλος ὁ πιστός, ὁ ἀδελφός σου, ὁ ἐραστής, ὁ Νυμφίος σου. Σὺ λοιπόν ἀκολουθοῦ μοι...

Ἡ Ἥγουμένη,
† Μόνικα Μοναχὴ
καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφές.

λίγα λόγια από καρδιάς ΣΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

λυκά-γλυκά κτυποῦν οἱ καιμπάνες καί τῶν μεγαλόπρεπων ναῶν τῶν μεγαλοπόλεων καί τῶν πτωχῶν, τῶν ἀτόμερων χωριῶν, ἀπό χθές τό βράδυ.

Καί ὁ κόσμος ὅλος τρέχει. Κάποιο μυστικό, κρυμμένο στά βάθη του τόν σπρώχνει πρὸς τὴν ἐκκλήσια.

Θεέ μου! Τί κόσμος! Λίγοι εἶναι χαρούμενοι. Λίγοι πηγαίνουν σέ πανηγύρι. Ὁ πολὺς κόσμος εἶναι πονεμένος καί ζητεῖ παρηγοριά. Ἡ Μητέρα κρατεῖ στήν ἀγκαλιά Της τόν Χριστό καί καλοδέχεται τοὺς πονεμένους μέ ἓνα γλυκό χαμόγελο. Χιλιάδες κόσμοι περικυριζοῦν τὴν Βασίλισσα τοῦ πόνου, ἀνάβουν κεράκια, χύνουν δάκρυα, γονατίζουν εὐλαβικά, κρεμοῦν τάματα στήν Εἰκόνα Της. Τά βλέμματά τους καρφώνονται ἐπάνω Της καί τά χεῖλη τους ψελλίζουν λόγια καρδιάς, ἀκατάληπτα γιά τοὺς ἄλλους, μά λόγια πού παρουσιάζουν δράματα καί τραγωδίες τῆς ζωῆς.

Οἱ ψάλτες ὁλοένα ψάλλουν τοὺς συγκλονιστικούς ὕμνους. Ὅλοι γιά τόν πόνο τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς μιλοῦν, γιά τὰ “νέφη τῶν συμφορῶν” τῆς, γιά “τὴν ἀντίληψιν” τῆς Παναγίας τὴν κραταιάν, γιά τὰ δράματα καί τοὺς πόνους τῆς ζωῆς Της. Οἱ πονεμένοι κλαῖνε διαρκῶς καί αἰσθάνονται ὅτι τὰ δάκρυά τους τὰ εὐλογεῖ ἡ Παναγία καί γίνονται βάλσαμο καί γλυκαίνουν τόν πόνο. Λάμπει ὀλόκληρος ὁ Ναός ἀπὸ τὰ ἀναμμένα κεριά. Εἶναι γεμάτος ἕως ἐπάνω ἀπὸ τὰ μυρωμένα τοῦ μοσχολιβάνου σύννεφα. Ὁ

κόσμος ξεκουράζεται ἀπὸ τόν πόνο. Ἡ Βασίλισσα τοῦ πόνου ἔχει σφίξει στή μητρικὴ Της ἀγκαλιά τοὺς ὑπηκόους Της. Καί ἐκείνοι ἀρχίζουν πλέον τὰς ἐκδηλώσεις. Ἐνα παλληκάρι μέ βουρκαωμένα μάτια γονατίζει ἐμπρὸς Της καί φωνάζει μέ λυγμούς: “Ἐθανμάστωσας ὄντως νῦν ἐπ’ ἐμοὶ Δέσποινα, τὰς εὐεργεσίας Σου Κόρη καί τὰ ἐλέη Σου...”. Ἄλλος πού αἰσθάνεται νά ξεσποῦν ἐπάνω του οἱ βαρυχειμωνιές τῆς ζωῆς, τρέχει ζητώντας τὴν σωτηρία μέ συγκινητικές ἐπικλήσεις: “Καταιγίς μέ χειμάζει τῶν συμφορῶν Δέσποινα καί τῶν λυπηρῶν τρικυμῖαι καταποντίζουσι· ἀλλὰ προφθάσασα χεῖρά μοι δός βοήθειας, ἡ θερμὴ ἀντίληψις καί προστασία μου...”.

ᾠ! Τί γλυκεῖα μελωδία! Ἐνας χορὸς ἀπὸ λευκοφορεμένες κοπέλλες ψάλλει ὀλόγλυκα ἐμπρὸς στή μαυρισμένη ἀπὸ τὰ χρόνια Εἰκόνα τῆς Παναγίας: “...Χαῖρε Παντάνασσα, Πανύμνητε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ...”. Ἄλλη μιὰ ὀμάδα ἀπὸ παλληκάρια συνεχίζει τὴν ψαλμωδία: “...Χαῖρε Βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων, Δέσποινα τοῦ κόσμου...”. Ἄλλοι συμπληρώνουν: “...Χαῖρε τῶν Προφητῶν τό κήρυγμα, Πατριαρχῶν ἢ δόξα..., χαῖρε Ἀσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε Παναγία...”. “Χαῖρε τῶν ἀπηλπισμένων ἢ ἐλπίς καί τῶν πολεμουμένων ἢ βοήθεια”. Καί ἐξακολουθοῦν ὅλοι νά ψάχνουν νά βροῦν τὰ καλύτερα λόγια γιά νά ἐκδηλώσουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους πρὸς τὴ Βασίλισσα τοῦ Πόνου, τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ καί γλυκεῖα Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου.

Εἶναι ἀφάνταστο τί γίνεται σήμερα στοὺς

Ναούς της Παναγίας από τούς πονεμένους της ζωής.

Μόνον ή Μητέρα του Θεού και δική μας Μητέρα μπορεί να φθάσει. Ποτέ άδικα δέν έχυθησαν εμπρός Της δάκρυα πόνου και προσευχής. Έμπρός Της άς κλίνουμε γόνυ όλοι μας σήμερα, όλος ό κόσμος... Πώς τήν περιμένει τήν εύλογημένη αυτή ήμέρα κάθε ένας χριστιανός! Είναι τό πανηγύρι της Μητέρας και τί Μητέρας! Ποιό παιδί θά μείνει άσυγκίνητο; Και νά λοιπόν και έφέτος πάλι οί καμπάνες τών ναών κτυπούν χαρμόσυνα και πλήθη λαού τούς κατακλύζουν. Τά τροπάρια λές και είναι κομμάτια από τίς ανθρώπινες καρδιές. Τά μάτια όλων είναι δακρυσιμένα. Φαίνονται στά πρόσωπα όλων ζωγραφισμένα ξεχώρα συναισθήματα. Όλο τό χρόνο κάθε ένας πονεμένος βρίσκει τήν άνακούφιση και τήν παρηγορία εμπρός στή Μητέρα και κλειδωμένος μέσα στό κελλί του και γονατισμένος εμπρός στην παναγία Της εικόνα ξεκλειδώνει της καρδιάς του τά βάθη, ζητεί από αυτήν νά φθάσει σ' όλες τίς περιστάσεις της ζωής του και Έκείνη, Μητέρα πονετική, σπογγίζει τά δάκρυα, γλυκαίνει τόν πόνο, γίνεται μητέρα του όρφανού, γίνεται παρηγορία του ξένου, γίνεται προστασία του κατατρεγμένου, γίνεται λιμάνι του φουρτουνιασμένου στό πέλαγος της ζωής, γιατίρός του άρρώστου, οδηγός του τυφλού, τροφή τών πεινασμένων, θάρρος του άμαρτωλού, γιά νά πάρει τό βήμα του προς τόν Γολγοθά και νά ζητήσει και νά βρει τό έλεος Έκείνου, πού έσταυρώθηκε γι' αυτόν.

Όλο τό χρόνο καθένas πονεμένος χωριστά βρίσκει στην Παναγία μας Μητέρα ό,τι ή ψυχή του χρειαζόταν. Και σήμερα λοιπόν όλοι αυτοί πλημμύρισαν τούς ιερούς ναούς. Γιά δές τί ρίγη! Τί λυγμοί, τί δάκρυα! Όμαδικός συναγερομός ψυχής και ξεσπασμα εκδηλώσεων πού μοιάζει σάν ήφαιστειο. Ένας, πού οί λύτες και οί δυστυχίες ριχνονται πάνω στην ψυχή του και οί συμφορές σάν μαύρα σύννεφα σκεπάζουν τήν καρδιά του, τί συγκινητικά πού προσεύχεται μπροστά στην Παναγία: “Τών λυπηρών έπαγωγαι χεμάζουσι τήν ταπεινή μου ψυχή και συμφορών

νέφη τήν έμην καλύπτουσι καρδιαν Θεονύμφευτε... Λάμψον μοι τό φώς τό χαρμόσυνον...”. Άλλος πιά πέρα, πού οί συμφορές του βίου, οί άνάγκες και οί θλίψεις τόν είχαν περικυκλώσει σάν έχθροί άνίκητοι και ή Παναγία τόν λύτρωσε από αυτούς, έχει σηκώσει τά χέρια του ψηλά και σάν τρελλός φωνάζει: “ Άνυμνω, μεγαλύνω τήν άμετρόν Σου συμπάθεια και τήν εις έμέ Σου παράκλησιν”. Άλλος, πού έπέρασε μεγάλες τρικυμίες στή ζωή, τώρα μόλις έσχημάτισε πεποιθήσεις μέσα στην καρδιά του γιά τήν άγάπη και τήν δύναμη της Παναγίας και σάν τόν ναυαγό πού βρήκε σανίδα σωτηρίας μέσα στα άγριεμένα κύματα, τρέχει μπροστά στην παναγία Της εικόνα, γονατίζει και άνάμεσα σέ θρήνους και στεναγμούς φωνάζει: “Μή με παρίδης τόν άθλιον, τών χριστιανών καταφύγιον”. Πιά κάτω, ένας άλλος πού ό,τι κι άν είχε τάχασε σ' αυτόν τόν κόσμο και τίποτε δέν του άπέμεινε στερονή παρηγορία, σέροντας βαρεία κι αυτός τό βήμα του μόλις έφθασε μέσ' στό ναό και μέ τήν καρδιά του σαρααγμένη φωνάζει μέ όλη τή δύναμή του: “Πρόφθασον θεομή προστασία και Σήν βοήθειαν δός μοι τῷ δούλῳ Σου τῷ ταπεινῷ και άθλίῳ, τῷ τήν Σήν αντίληψιν επίζητοῦντι θεομῶς”. Ένας πιά κάτω, τρέμει όλόκληρος. Έχει ξεσπάσει σέ κοπετό άληθινό και φωνάζει μέ όση δύναμη έχουν τά πνευμόνια του: “Και πού λοιπόν άλλην εύρίσω αντίληψιν; Πού προσφύγω; Πού δέ και σωθήσομαι; Τίνα θεομήν έξω βοηθόν θλίψει του βίου και ζάλας, οίμοι! κλονούμενος: Εις Σέ μόνην έλπίζω και θαρῶ και κανυχῶμαι και προστρέχω τῇ σκέπῃ Σου· σώσον με”. Άλλος, δείχνοντας στην Παναγία Μητέρα έναν όλόκληρο κόσμο φανερών και άφανών έχθρων του, πού άλλοι μέ τά μαχαίρια και τά βέλη του φανερού και έξοντωτικοῦ πολέμου των και άλλοι ευεργετημένοι από αυτόν άνοιξαν εμπρός του λάκκους και τούς έσκέπασαν μέ λουλουδία γιά νά τόν γελάσουν και σάν λύκοι όλοι, αυτοί ζητοῦν νά κατασπαράξουν τό ταλαίπωρο σώμα του, τρέμοντας από τό φόβο του ζητεί μέ δάκρυα από τήν Παναγία νά προφθάσει νά τόν σώσει. Κάποιος σέ άλλη μιά γωνιά παρασταίνει τίς

λύπες της ζωής σάν μαύρα σύννεφα, πού έσκέπασαν τήν άμοιρη ψυχή του και τήν καρδιά του. Και τό σκοτάδι τους έφθασε ώς τό μυαλό του και τοῦ άναστάτωσε τή σκέψη, μά θέλει νά σωθεῖ. Φωνάζει λοιπόν κι αυτός πρὸς τήν Μητέρα: “Άπέλασον ταῦτα μακράν τῆ έμπνεύσει τῆς θείας πρεσβείας Σου”. Νά, και κάποιος εξηγητλημένος φαίνεται πὼς εἶναι άρρωστος, εἶναι γλωμός σάν τό φεγγάρι, ένα σύντριμμα σωστό μπροστά στήν παναγία Της εἰκόνα. “Ωστόσο προσεύχεται κι αυτός: “Παράκλησιν εν ταῖς θλίψεσιν οἶδα και τῶν νόσων ιατρον Σέ γινώσκω και παντελῆ συντριμμὸν τοῦ θανάτου και ποταμόν τῆς ζωῆς άνεξάντηλον και πάντων τῶν εν συμφοραῖς ταχινῆν και ὀξειαν άντίληψιν...”.

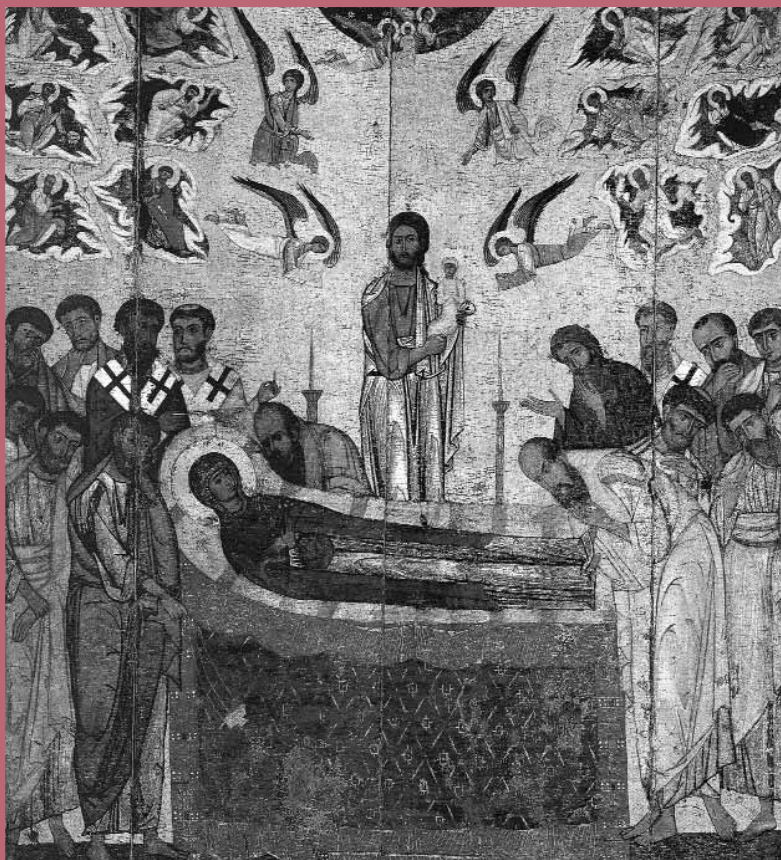
“Ω, τί γίνεται σήμερα μέσα στοῦς ναοῦς, στό πανηγύρι τῆς Μητέρας! Οἱ λέξεις χάνουν τῆ δύναμή τους. Ἡ άνθρώπινη γλώσσα γιά πρώτη

φορά ὁμολογεῖ ὅτι δέν μπορεῖ νά εκφράσει τά συναισθήματα τῆς χριστιανικῆς καρδιάς. Εἶναι τόση μικρῆ γιά μιὰ τέτοια μεγάλη ὑπηρεσία! Και τό άνθρώπινο μυαλό ζαλιζεται και μόνο ἡ καρδιά μέ λόγια αὐθόρμητα εξακολουθεῖ πάντα νά εκδηλώνει τά συναισθηματά της: “Πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην ἄγνη; Ποῦ προσδράμω λοιπόν και σωθήσομαι; Ποῦ πορευθῶ; Ποῖαν δέ εφεύρω καταφυγῆν; Ποῖαν θερμῆν άντίληψιν; Ποῖαν εν ταῖς θλίψεσι βοηθόν; Εἰς Σέ μόνην ἐλπίζω, εἰς Σέ μόνην καυχῶμαι και ἐπί Σέ θαρῶν κατέφυγον”. Και ἐπί τέλους ὅταν τό πανηγύρι τελειώνει, ἀπό ὄλους ἀκούγεται ἡ ὀλόγλυκεια ἐπίκλησις πρὸς τήν Παναγία μας Μητέρα: “Τῆν δέησίμ μου δέξαι τήν πενιχράν και κλαυθμόν μή παρίδης και δάκρυα και στεναγμόν, ἀλλά αντιλαβοῦ μου ὡς ἀγαθή και τὰς αἰτήσεις πλήρωσον. Δύνασαι γάρ πάντα ὡς πανοθενοῦς Δεσπότου Θεοῦ μήτηρ, εἰ

νεύσεις ἔτι μόνον πρὸς τήν ἐμῆν οἰκτρὰν ταπεινωσιν”.

Αγαπητοί μου φίλοι,
Αλάβετε ὄλοι μέρος στό πανηγύρι τῆς Παναγίας. Ποιὸς ἀπό ἐσᾶς μπορεῖ νά πει ὅτι δέν ξεσποῦν ἐπάνω του οἱ καταγίδες τῆς ζωῆς; Ποιὸς μπορεῖ νά πει ὅτι ἀγάθια δέν τρύπησαν τήν καρδιάν του; “Ολοι, ποιὸς λίγο, ποιὸς πολύ, πίνουμε καθημερινῶς ἀπό τό πικρὸ ποτήρι πού ἡ ζωῆ αὐτοῦ τοῦ κόσμου κάθε μέρα μᾶς κερνά. Λοιπόν, τό βάλαμο, τήν παρηγοριά, τό θάρρος, τήν ἐλπίδα σάν ἀπό ἀστείρευτη πηγῆ, ὄλοι θά τά βροῦμε ἄφθονα μπροστά στή Μητέρα. Ἄς γονατίσουμε μπροστά Της και ἄς ἀναθέσουμε σ’ Αὐτήν τήν κάθε μας ἐλπίδα.

(μακαρ. Μητροπολίτου Χίου Παντελεῖμονος Φωστίνη “Οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ”.)

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Μέρος 6'

Συνεχίζοντας τό άρθρο μας από τό προηγούμενο τεύχος στό όποιο ξεκινήσαμε νά αναλύουμε τήν Θεία Λειτουργία θά μιλήσουμε γιά τήν Λειτουργία τών πιστών πού άρχίζει μέ τίς φράσεις “όσοι πιστοί...” καί άμέσως μετά διαβάζεται από τόν ιερέα μυστικά ή πρώτη εϋχή τών πιστών. Άκολουθεϊ δεύτερη εϋχή τών πιστών “πάλιν καί πολλάκις σοί προσπίπτωμεν” καί άμέσως μετά ξεκινάει ό χερουβικός ύμνος “οί τά Χερουβεϊμ μυστικώς εϊκονίζοντες καί τη ζωοποιῶ Τριάδι τόν τρισάγιον ύμνον προσάδοντες, πᾶσαν τήν βιοτικὴν ἀποθώμεθα μέρμινα, ὡς τόν Βασιλέα τών ὄλων ὑποδεξόμενοι, ταίς ἀγγελικαίς ἀοράτως δορυφορούμενοι τάξεσιν. Ἄλληλουϊά”.

Δηλαδή, ἔμεις πού μυστικά εϊκονίζουμε τά Χερουβίμ καί στή ζωοποιό Τριάδα ψάλλουμε τόν Τρισάγιο Ὑμνο, ἄς αφήσουμε κάθε βιοτική μέρμινα, γιά νά ὑποδεχτοῦμε τόν Βασιλέα τών ὄλων, πού άοράτως συνοδεύεται από τά ἀγγελικά τάγματα. Ἄλληλουϊά. Μέ αὐτόν τόν ύμνο ή Ἐκκλησία μας καλεϊ νά προετοιμαστοῦμε γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Βασιλέως τῆς Δόξης. Μᾶς προτρέπει ν' αφήσουμε κάθε βιοτική μέρμινα γιά νά συμπορευθοῦμε μέ τόν Χριστό μας πού ξεκινᾶ τήν ὁδό τοῦ μαρτυρίου πρὸς τό Γολγοθά. Ὅπως τονίζει ό Ἅγιος Ἰωάννης ό Χρυσόστομος “όποια ψυχὴ δέν ἔμαθε ν' ἀποξενώνεται από τίς βιοτικές ἔννοιες μέσα στή Θεία Λατρεία δέν θά μπορέσει ποτέ νά θαυμάσει τά οὐράνια καί νά συλλάβει τό μεγαλεϊο τοῦ οὐράνι-

ου θυσιαστηρίου. Μαζί ψάλλουν τά πλήθη τῶν οὐρανίων ἀγγέλων πού εἶναι παρόντα στή Θεία Λειτουργία. Ἐκείνη τήν ὥρα ὁ ἱερέας μέσα στό ἱερό βῆμα ἀπλώνει πάνω στήν Ἁγία Τράπεζα τό **ἀντιμῆνσιο**, ἓνα μεταξωτό πανί πού εἰκονίζει τήν ταφή τοῦ Κυρίου καί περιέχει Ἁγία Λείψανα ραμμένα στίς ἄκρες του. Ἐπάνω ἐκεῖ θά ἐναποθέσει τά Τιμία Δῶρα (τό Ἅγιο Δισκάριο καί τό Ἅγιο Δισκοπότηρο) πού ἀκόμη βρίσκονται στήν προσκομιδή. Ἐκείνη τήν ὥρα διαβάζει μυστικά τήν εὐχή “οὐδείς ἄξιος τῶν συνδεδεμένων ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις καί ἡδοναῖς”, εὐχή πού εἶναι ἡ προσωπική ἐξομολόγησή του, καί ἀμέσως μετά θυμιάζει γύρω γύρω τήν Ἁγία Τράπεζα, τήν Ἁγία Πρόθεση, τίς εἰκόνες τοῦ Τέμπλου καί ὅλο τόν λαό, ἐνῶ ἀπαγγέλει τόν 500 ψαλμό τῆς μετανόιας “ἐλέησόν με ὁ Θεός”. Ὄταν τελειώσει τό θυμίαμα κάνει 3 μετάνοιες, προσκυνεῖ τήν Ἁγία Τράπεζα λέγοντας “ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ” καί κατόπιν στρέφεται πρὸς τό λαό καί κάνοντας μία μικρή ὑπόκλιση λέει “τοῖς μισοῦσι καί ἀγαπῶσιν ἡμᾶς συγχώρησον Κύριε” καί ὁ λαός ἀνταποδίδει τήν ὑπόκλιση καί δέχεται τήν δέηση αὐτή τοῦ ἱερέα πρὸς τόν Θεό γιά συγχώρηση ὄλων. Κατόπιν ὁ ἱερέας πηγαίνει στήν Ἁγία Πρόθεση καί ἐτοιμάζεται νά κάνει τήν *Μεγάλη Εἴσοδο*. Πρῶτα φορᾶ τόν ἄερα λέγοντας “ἐπάρατε τὰς χεῖρας ἡμῶν εἰς τά Ἅγια καί εὐλογεῖτε τόν Κύριο” (σημῶσατε δηλαδή τά χεῖρα σας πρὸς τά ἅγια καί δοξολογεῖστε τόν Θεό). Παίρνει κατόπιν τό ἅγιο Δισκάριο λέγοντας “ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλλαλαγμῶ Κυρίου ἐν φωνῇ σάλπιγγος” καί μετά παίρνει τό Ἅγιο Ποτήριο λέγοντας “Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καί τό ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι” ἐνῶ οἱ ἱεροψάλτες συνεχίζουν τό Χερουβικό “ὡς τόν Βασιλέα τῶν ὄλων ὑποδεξώμεθα” καί ἀρχίζει ἡ Μεγάλη Εἴσοδος. Προπορεύονται πρῖν ἀπό τόν ἱερέα τό θυμιατό καί οἱ ἀναμμένες λαμπάδες. Ἡ Μεγάλη Εἴσοδος συμβολίζει τήν πορεία καί τήν εἴσοδο τοῦ Κυρίου ἀπό τή Βηθηνία στά Ἱεροσόλυμα τήν Κυριακή τῶν Βαΐων. Εἰκονίζει ἐπίσης τήν μαρτυρική πορεία ἀπό τό Πραιτώριο στό Γολγοθᾶ καί τήν Δευτέρα καί Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Παρουσία, ὅπως μᾶς λέει ὁ Ἅγιος Συμεών Θεσσαλονίκης. “Ὅλοι οἱ πιστοί κλίνουν τό κεφάλι καί

προσεύχονται μέ τά λόγια τοῦ ληστῆ “*μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου*” καί καθώς τελειώνει ὁ Χερουβικός Ὑμνος ὁ ἱερέας ἔχει ὀλοκληρώσει τήν πορεία του γύρω ἀπό τό κέντρο τοῦ ναοῦ, μπαίνει ἀπό τήν Ὁραία Πύλη στό ἱερό καί ἐναποθέτει πάνω στήν Ἁγία Τράπεζα καί, ὅπως εἴπαμε, πάνω στό ἀντιμῆνσιο τό Ἅγιο Δισκάριο καί τό Ἅγιο Δισκοπότηρο. Ἡ στιγμὴ συμβολίζει τήν ταφή τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ἡ Ἁγία Τράπεζα καί τό ἀντιμῆνσιο συμβολίζουν τόν τάφο τοῦ Χριστοῦ λέγοντας τά λόγια “ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τό ἄχραντόν Σου Σῶμα... ἐν μνήματι καινῶ κηδεύσας ἀπέθετο”. Στή συνέχεια σηκώνει τά καλύμματα ἀπὸ τό Ἅγιο Δισκοπότηρο καί τό Ἅγιο Δισκάριο καί σκεπάζει καί τά δύο μέ τόν ἄερα πού φορᾶ στήν πλάτη του, ἐνῶ λέει μυστικά εὐχές πρῖν ἀπὸ τήν Θυσία πού εἶναι πλέον πολύ κοντά. Ἐκείνη τήν ὥρα, ὁ Διάκονος ἢ ὁ ἴδιος ὁ ἱερέας συνεχίζει τίς αἰτήσεις πού λέγονται “*πληρωτικά*”, γιὰ συμπληρώσουμε ἐπτά δεήσεις πού ἀναφέρονται στά Τιμία Δῶρα, στήν κάθε ἡμέρα τῆς ζωῆς μας, στό φύλακα ἀγγελό μας, στήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας, στά καλά καί ἀφέλημα τῆς ψυχῆς μας, στόν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς μας καί στά τέλη μας καί τήν καλή μας ἀπολογία. Κατόπιν ὁ ἱερέας εὐλογεῖ τόν λαό σταυροειδῶς λέγοντας “*εἰρήνη πᾶσι*” πού εἶναι βασική προϋπόθεση γιά νά δεχθοῦμε τήν Θεία Κοινωνία. Ἀλλά καί γιατί ἡ εἰρήνη εἶναι ὁ μόνος δρόμος γιά τήν πραγματικὴ ἀγάπη. Τήν εἰρηνικὴ κατάσταση τῆς ψυχῆς μας τήν δείχνουμε μέ τόν ἀσπασμό τῆς ἀγάπης, καθὼς ὁ ἱερέας μᾶς προτρέπει “*ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν*”. Ὁ ἀσπασμός αὐτός, στήν ἐποχὴ μας, γίνεται μόνον μεταξὺ τῶν ἱερέων, παλαιότερα ὁμως ὀλοκληρο τό ἐκκλησίασμα ἀσπάζονταν ὁ ἓνας τόν ἄλλον καί συγχωροῦσε ὁ ἓνας τόν ἄλλον γιά νά δεχθοῦν μέ καθαρές καρδιές τήν Θεία Κοινωνία. Ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς, λοιπόν, ἐκείνη τήν ὥρα, ἄς ἐξορίξει ἀπὸ μέσα του κάθε πονηριά, μνησικακία, ἐγωϊσμό καί κακία. Ὅλοι μαζί ὁμολογοῦμε, κατὰ τήν προτροπὴ τοῦ ἱερέα, ψάλλοντας “*Πατέρα υἱό καί Ἅγιον Πνεῦμα Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον*”. Εἶναι ἡ ἐπιγραμματικὴ ὁμολογία τῆς πίστεώς μας, ὅπως ἀκριβῶς διατυπώνεται καί στό Σύμ-

βολο της Πίστης μας, τό ὅποιον ξεκινάει ἀμέσως μετά νά ἀπαγγελῆται ἀπό ὄλους τοὺς πιστοὺς, ἀφοῦ πρῶτα ὁ ἱερέας προειδοποιεῖ νά φυλάττουν *“τάς θύρας τάς θύρας ἐν σοφία πρόσχωμεν”*. Ἡ προτροπή αὐτή ἔχει διπλή σημασία. Πρῶτον ὅτι ὁ ναός ἐκείνη τήν ὥρα ἔχει ἐνωθεῖ μέ τόν Οὐρανό κι εἶναι τόπος ἱερός γι' αὐτό πρέπει νά φυλάμε τίς πόρτες γιά νά μήν μπαίνοβγαίνοι ὁ καθένας ὅποτε θέλει καί ὑπάρχει ἀταξία. Ἀλλά ἔχει τή σημασία ἐπίσης ὅτι θά πρέπει νά φυλάμε τό νοῦ καί τό σῶμα μας, τίς αἰσθήσεις καί τίς σκέψεις μας καί νά εἴμαστε ὄλοι συγκεντρωμένοι στό *“Πιστεύω”*, στό ὅποιο περιλαμβάνεται ὁλόκληρη ἡ πίστι μας. Ἐκείνη ἀκριβῶς τήν στιγμή ὁ ἱερέας κρατᾷ τόν ἀέρα πάνω ἀπό τά Τιμία Δῶρα καί τόν κουνᾷ ρυθμικά, δηλώνοντας τόν θρίαμβο τῆς πίστεώς μας μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καθώς αἶρεται καί κινεῖται τό κάλυμμα τοῦ ἀέρα ἀποκαλύπτεται στό μάτια μας ὁ ἀκατάληπτος Χριστός μας μέσα ἀπό τά Τιμία Δῶρα. Τελειώνει ἡ ἀπαγγελία τοῦ *“Πιστεύω”* μέ τό *“Ἀμήν”*, τό ὅποιο ἔχει βεβαιωτική σημασία καί δηλώνει ὅτι ὄλα ὅσα ἀπαγγέλαμε σέ αὐτό εἶναι ἀληθινά καί βέβαια.

Μετά τό *“Ἀμήν”* ὁ λειτουργός ἐκφωνεῖ δυνατά *“Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου πρόσχωμεν τήν ἁγίαν ἀναφοράν ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν”*. Εἶναι τό προοίμιο τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς, δηλαδή προχωροῦμε πρὸς τό φοβερότερο μέρος τῆς Θείας Λειτουργίας πού εἶναι ὁ καθαγιασμός τῶν Τιμίων Δώρων. Τό *“Στῶμεν καλῶς”* εἶναι ἡ ἀρχαγγελική προτροπή πού πρέπει πάντα νά ἀκούγεται μέσα μας. Ὅπως κατὰ τήν πτώση τοῦ Ἑωσφόρου ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ τήν πρωτοσάλπισε στερεώνοντας τοὺς Ἀγγέλους πού ἄρχισαν νά ἀκολουθοῦν τόν Ἑωσφόρο, ἔτσι κι ἐμεῖς μ' αὐτήν τήν προτροπή ἀντιστεκόμαστε στοὺς πειρασμούς, τά σκάνδαλα, τίς κακίες, στίς ὁποῖες μᾶς παρακινοῦν δαίμονες καί ἄνθρωποι, φροντίζοντας μόνο γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. Στήν ἐκφώνηση αὐτή ὁ λαός ἀπαντᾷ *“Ἐλεον εἰρήνης θυσίαν αἰνέσεως”*, πού σημαίνει ὅτι πραγματικά προσφέρουμε τήν ἁγία ἀναφοράν (λέγεται ἀναφορά γιὰ νά ἀναφέρεται, πηγαίνει πρὸς τόν Οὐρανό) μέσα ἀπό τήν καρδιά μας, μέ εἰρήνη καί ἀγάπη,

καί πρὸς τόν Θεό καί πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Μετά τήν ἀπάντηση αὐτή τῶν ψαλτῶν ὁ ἱερέας βγαίνει στήν Ὁραία Πύλη καί εὐλογεῖ τόν λαό σταυροειδῶς λέγοντας: *“Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καί ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετά πάντων ἡμῶν”*. Ἡ ἐκφώνηση αὐτή θεωρεῖται ἀποστολική εὐλογία, γιὰ εἶναι παρμένη ἀπό τήν Β' ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς Κορινθίους (II' 13). Καί ὁ λαός ἀπαντᾷ *“καί μετά τοῦ Πνευματός σου”*, δηλαδή καί μαζί σου νά εἶναι ἡ χάρις τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἱερέας τείνοντας τά χεῖρα πρὸς τόν Οὐρανό λέγει δυνατά *“ἄνω σχῶμεν τάς καρδίας”* καί ὁ λαός ἀπαντᾷ *“ἔχωμεν πρὸς τόν Κύριον”*, δηλαδή ὅτι οἱ καρδιές μας πρέπει νά τείνουν πρὸς τόν Οὐρανό. Μετά ὁ ἱερέας διαβάζει τήν εὐχαριστήρια εὐχή *“ἄξιον καί δίκαιον Σέ ἕμνεϊ, Σέ εὐλογεῖν, Σέ αἰνεῖν, Σοί εὐχαριστεῖν, Σέ προσκυνεῖν... Σύ γάρ εἰ Θεός ἀνέκφραστος, ἀπειρονόητος, ἀόρατος”*. Μέ τήν εὐχή αὐτή πού τονίζεται στήν ἀρχή ἡ Δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό μηδέν, ἡ πτώση του, ἀλλά καί ἡ σωτηρία του μέ τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιά ὄλες Του τίς εὐεργεσίες καί πού καταδέχεται νά Τοῦ προσφέρουμε τή Θεία Λειτουργία, ἄν καί εἴμαστε ἀνάξιοι καί ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι. Καί ὁ λαός συνεχίζει ψάλλοντας μαζί μέ τοὺς ἀγγέλους τόν *ἐπινίκιον ἕμνο*, ὁ ὁποῖος ἕμνεϊ τήν νίκη τοῦ Χριστοῦ κατὰ τοῦ θανάτου καί τοῦ διαβόλου, ἐνῶ μυστικά ὁ ἱερέας στό ἱερό συνεχίζει νά διαβάζει τήν ἁγία ἀναφορά καί συγκεκριμένα τό μέρος τῆς πού εἶναι τό προοίμιο τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, γιὰ νά ἀναφέρεται στή σύσταση τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας δηλαδή στό Μυστικό Δείπνο τῆς Μεγάλῆς Πέμπτης. *Μυστικός* λέγεται ὄχι γιὰ νά ἔγινε κρυφά ὅπως πολλοὶ θεωροῦν, ἀλλά ἡ λέξη παρᾶγεται ἀπό τό *“μύστης”* καί *“μυῶ”*, δηλαδή σημαίνει ὅτι ὁ Χριστός μας ἀπεκάλυψε καί μύησε στοὺς Ἀποστόλους καί διὰ τῶν Ἀποστόλων ὄλους ἐμᾶς στή σωτηρία Θυσία Του, στό Μυστήριο τῆς σταυρικῆς Του Θυσίας στόν Γολγοθᾶ.

(συνεχίζεται στό ἐπόμενο)

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

**ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΝΑ ΜΗ ΜΑΣ ΞΕΧΑΣΕΤΕ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΕΡΓΟ
ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΕΞΟΦΛΗΘΕΙ.**

Σας ευχαριστούμε πού εδώ και κάμποσο καιρό ανταποκρίνεσθε στις εκκλήσεις μας για την μαρμαρόστρωση του Ναού των θαυματουργών Αγίων μας Νεκταρίου και Φανουρίου. Ήδη τό σχέδιο για τά μάρμαρα του Ίερού Ναού, έτοιμάζεται και χάρις σ' έσας συγκεντρώσαμε τήν προκαταβολή για νά προχωρήσουμε έπιτέλους στό έργο αυτό. Πιστεύουμε στην βοήθεια του Θεού, των Αγίων μας και στην δική σας.

Μέ αγάπη Χριστού και ευγνωμοσύνη
Η Ήγουμένη
† Μόνικα Μοναχή
και οί σύν έμοί έν Χριστώ άδελφές

Η Άγια Όλυμπιάδα υπήρξε στενή συνεργάτιδα του Άγιου Ιωάννου του Χρυσόστομου. Γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη τό 365 μ.Χ. και καταγόταν από ευκατάστατους γονείς. Έμεινε πολύ νωρίς ορφανή και την κηδεμονία της ανέλαβε ο έπαρχος της Κωνσταντινούπολης και συγγενής της, Προκόπιος. Όταν η Όλυμπιάδα ήταν 12 ετών στην Κωνσταντινούπολη χειροτονήθηκε Αρχιεπίσκοπος ο Άγιος Γρηγόριος ό Θεολόγος και ή βιοτή του καθώς και ό θεολογικός του λόγος επέδρασαν ευεργετικά στην παιδική ψυχή της Όλυμπιάδας. Εντυφώνοντας στην διδασκαλία του μεγάλου πατρός Άγιου Γρηγορίου, με τον οποίο η Όλυμπιάδα ανέπτυξε στενό πνευματικό σύνδεσμο, εξελίχθηκε σε μία ολοκληρωμένη ήθικη προσωπικότητα με μεγάλη πνευματική άκτινοβολία.

Μάλιστα, όταν στά τέλη του 384, ή Όλυμπιάδα, σε ήλικία 18 ετών παντρεύτηκε τον Έπαρχο Κωνσταντινουπόλεως Νεβριδίο, ό Άγιος Γρηγόριος πού δέν μπόρεσε νά παραστεί στους γάμους της, απέφωρε σ' αυτή ως γαμήλιο δώρο "ένα θαυμάσιο ποίημα, πραγματικό γυναικείο καθρέπτη, πού παρουσιάζει τό ιδεώδες πρότυπο της χριστιανής συζύγου".

Οί δοκιμασίες όμως δέν άργη-

Η ΑΓΙΑ

ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

ή Διακόνισσα

σαν νά φανούν στή ζωή τῆς νεαρῆς Ὀλυμπιάδος καί ἔτσι μετά ἀπό 20 μήνες ἀπό τήν ἡμέρα τοῦ γάμου τους, πέθανε ὁ Νεβριδίος ἀφήνοντάς τιν χήρα. Τότε ὁ ἴδιος ὁ Αὐτοκράτορας Θεοδοῖος ὁ Μέγας τῆς πρότεινε νά παντρευτεῖ ξανά, τόν συγγενή του Ἑλπίδιο. Ἐκεῖνη ὁμως ἀρνήθηκε σθεναρά λέγοντας “Ἄν ὁ Θεός μου ἤθελε νά συζῶ μέ ἄντρα δέν θά μοῦ ἔπαρνε τόν πρῶτο”. Μάλιστα ὁ Αὐτοκράτορας θύμωσε μέ τήν ἀρνήσή της καί διέταξε τήν δέσμευση τῆς περιουσίας της μέχρι νά συμπληρώσει τό 30ῶ ἐτος τῆς ἡλικίας της. Μέ τήν υπόδειξη τοῦ Ἑλπίδιου, ὁ Ἐπαρχος πού ἀνέλαβε τήν ὑπόθεση ἔθεσε πολλούς περιορισμούς στήν Ὀλυμπιάδα, μεταξύ τῶν ὁποίων νά μήν ἐπισκέπτεται τήν Ἐκκλησία καί τοὺς ἐπισκόπους. Τίποτε ὁμως δέν ἔκαμψε τό ἀγωνιστικό της φρόνημα. Ἀργότερα, ὁ Αὐτοκράτορας βλέποντας τήν μεγάλη της ἀρετή καί ἄσκησι, τῆς ἀπέδωσε τήν περιουσία καί τήν ἐλευθερία της. Τώρα πλέον ἀνοίγεται μπροστά στήν Ὀλυμπιάδα ἐλευθερος ὁ δρόμος τῆς κοινωνικῆς προσφορᾶς. Διαθέτει τήν κολοσσαία της περιουσία γιά τήν ἀνακούφιση τῶν πτωχῶν καί γιά τήν ἀνέγερση εὐαγῶν ἰδρυμάτων καί ἀναδεικνύεται ἡ πρώτη κοινωνική ἐργάτρια στό Βυζάντιο. Μεταξὺ τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἁγίας Σοφίας καί τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, χτίζει μοναστήρι καί στόν περίβολό του χτίζει ξενώνα, νοσοκομεῖο καί ἄλλα οἰκήματα, πού ἱκανοποιούσαν κοινωνικῆς ἀνάγκης. Σέ αὐτά τά ἰδρύματα προσέφεραν τίς ὑπηρεσίες τους εὐσεβεῖς γυναῖκες, πρωτοστατούσης πάντοτε τῆς Ὀλυμπιάδος, καθώς καί οἱ διακόσιες πενήντα μοναχές τῆς Μονῆς. Δέν ἀρκεῖται μόνον σ’ αὐτά, ἀλλά χτίζει καί ἄλλοι ἰδρύματα, καθώς καί ἱερούς ναοὺς. Ὁ διάδοχος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νεκτάριος, βλέποντας τή μεγάλη της κοινωνική καί φιλανθρωπική δράση, τήν χειροτόνησε Διακόνισσα, σέ ἡλικία μόλις τριάντα ἐτῶν. Μέ τό εὐτυχές αὐτό γεγονός ἡ Ἁγία προσέφερε στήν Ἐκκλησία τῆς

Κωνσταντινουπόλεως μεγάλα χρηματικά ποσά καί ἐκτάσεις.

Ὡς Διακόνισσα τώρα ἡ Ὀλυμπιάδα προσφέρει μεγαλύτερες ὑπηρεσίες στήν Ἐκκλησία, ἀγωνίζεται, κατῆχει καί σκορπίζει ὅλα τά ὑπάρχοντά της στοὺς φτωχοὺς. Ὁ πατριάρχης Νεκτάριος ἐκτιμώντας τίς ὑπηρεσίες της καί τήν μεγάλη ἀρετή καί σύνεσή της, τήν ὄρισε σύμβουλό του στά ἐκκλησιαστικά ζητήματα.

Ὅταν τόν Πατριάρχη Νεκτάριο διαδέχθηκε στό θρόνο ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἡ μεγάλη αὐτή ἡρωίδα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ἀφοσιώθηκε ὡς πιστό τέκνο σέ αὐτόν τόν μεγάλο καί ἅγιο κήρυ-

κα τῆς ἀγάπης καί τῆς φιλανθρωπίας. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν μεγάλων προσωπικοτήτων ἀναπτύχθηκε ἄρρηκτος πνευματικός σύνδεσμος, πού ἀνέδνε τό ἄρωμα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, στηριζόμενος στήν ταπείνωση καί τίς πολλές ἀρετές τους.

Ἡ Ὀλυμπιάδα βρῆκε στόν Ἅγιο Ἰωάννη τήν ἐνσάρκωση τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, τόν μιμητή τοῦ Παύλου, τόν στοργικό πνευματικό πατέρα, πού

θά εὐλογοῦσε καί θά αὔξανε τό κοινωνικό της ἔργο. Ὁ δέ Χρυσόστομος βρῆκε στήν διακόνισσα Ὀλυμπιάδα τήν κατάλληλη καί ἐμπνευσμένη πρωτοπόρο τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου γιά τήν χριστιανική ἀνάπλαση τῆς κοινωνίας, ἀλλά καί μία γενναϊόδωρη ἀρωγὴ στήν ἀνέγερση εὐαγῶν καθιδρυμάτων. Ἦδη μέ τίς εἰσφορές κυρίως τῆς Ὀλυμπιάδος χτίζει πολλὰ νοσοκομεῖα, στά ὁποῖα ἐγκατέστησε γιατροὺς, προσωπικό καί μαγείρους στήν ὑπηρεσία τῶν ἀσθενῶν.

Ἡ Ὀλυμπιάδα ἀνέλαβε ἐπιπλέον νά παρέχει στόν Ἅγιο τά ἀπαραίτητα γιά τήν λιτή διαβίωσή του, καθώς τό μοναστήρι πού εἶχε χτίσει ἦταν δίπλα στό πατριαρχικό οἰκήμα πού διέμενε. Δέν παραλείπει ὁμως καί τά ἔργα τῆς ἱεραποστολῆς καί κοινωνικῆς πρόνοιας. Προσελκύει στό βίωμα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς κυρίες πολλῶν γερουσιαστῶν,

κατηγεί νέες, παρηγορεί συζύγους και συνεχίζει παρέχοντας πλούσιες δωρεές σε Έκκλησίες, Μονές, Έπισκόπους, ασκητές και πάσχοντες. Κοντά της προσέρχονται πιστές ακόλουθοι ή Πενταδία, ή χήρα ενός στρατηγού, ή Καρτερία, ή Χαλκιδία κ.ά.

Όταν ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος υπέστη διωγμούς και τελικά εξορίστηκε από την Κωνσταντινούπολη, η Όλυμπιάδα έμεινε αυτήν την φορά πνευματικά όρφανή. Αυτή η ορφάνια μακριά από τον Άγιο ήταν φοβερή αν θυμηθούμε τι φώναζαν απελπισμένα οι πιστοί, όταν εξοριζόταν ο Χρυσόστομος: “καλύτερα να σβήσει ο ήλιος παρά να μάς πάρουν τον Χρυσόστομο!” Αυτόν τον πόνο της εξορίας του Αγίου Ιωάννη, η Όλυμπιάδα δεν μπόρεσε να τον άντέξει, κατελήφθηκε από μεγάλη μελογχολία ή όποια και επιδεινώσε την υγεία της και κατέβαλε τό φιλάσθενο σώμα της. Η μελαγχολία αυτή προερχόταν και από τό γεγονός ότι έβλεπε να επικρατούν οι κακοί, ενώ οι καλοί εργάτες του άμπελώνος να διάκονται και να βρίσκονται στίς φυλακές και γενικώς ή Έκκλησία του Χριστού να βρίσκεται σε μεγάλο σάλο. Σημειωτέον ότι μετά την εξορία του αγίου Χρυσοστόμου σημειώθηκαν πολλοί διωγμοί στους πιστούς και πολλές ξεγεργσεις που κλονίσαν την Έκκλησία.

Η Όλυμπιάδα αγωνίστηκε μέ ό,τι μέσον και δυνατότητα είχε για να επαναφέρει τον Χρυσόστομο από την εξορία, μάταια όμως. Έτσι αποφάσισε να μεταβεί εκείνη κοντά στον εξόριστο Άγιο, μέ αποτέλεσμα να συλληφθεί και να εξοριστεί κι εκείνη στην Νικομήδεια. Εκεί παρέμεινε πολλά χρόνια, αντιμετωπίζοντας γενναία τον πόνο και τίς θλίψεις της εξορίας, μέ όπλο της την μεγάλη της αγάπη στον Κύριό μας που της χάρισε τό στεφάνι της ύπομονης.

Στό διάστημα της εξορίας του ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος συνέχισε από μακριά να έμπυχνώνει τους πιστούς της Κωνσταντινούπολης για τους όποιους στάθηκε και “τεΐχος και λιμήν”. Ιδιαίτερα στήριζε την πιστή ακόλουθό του Όλυμπιάδα συντάσσοντας παραμυθιτικές επιστολές για να ενισχύσει τό κλονισμένο πνευματικό του τέκνο και τό ποιμνιό του. Μέσα στίς πολύτιμες αυτές επιστολές ο Άγιος δείχνει τό μέγεθος του πνευματικού του άναστήματος. Σε άλλες τονίζει την πολλαπλή

οφέλεια των θλίψεων, όταν αντιμετωπίζονται μέ την ύπομονή, που είναι ή βασίλισσα των άρετών. Από αυτές συλλέγονται τά άποφθέγματα και τά σταχυολογήματα από τό μελιόρυτο στόμα του Χρυσοστόμου, από αυτές πληροφορούμαστε τίς κακουχίες που υπέστη ο εξόριστος πνευματικός άδάμαντας. Οι επιστολές αυτές παρέχουν δροσιά και θαλπωρή, αιώνες τώρα, σε αναρίθμητες ψυχές.

Η παράδοση πολλά διέσωσε για τό τέλος της υπέροχης αυτής ψυχής, της Αγίας Όλυμπιάδος. Μετά τό θάνατό της ο έπίσκοπος Νικομηδείας, αφού έλαβε τό ιερό σκήνωμά της τό απέθεσε μέσα σ' ένα κιβώτιο τό όποιο κατόπιν θείου όράματος έριξε στην θάλασσα. Τά κύματα σεβάστηκαν τό σώμα της αγίας και τό έφεραν στην παραλία του Βοσπόρου, απέναντι από την Κωνσταντινούπολη, την Πόλη που υπήρξε ή άφετηρία και τό στάδιο των αγώνων της, που είδε τά μεγαλουργήματα της αγάπης της. Στό σημείο αυτό βρισκόταν ένας ναός του Αγίου Άποστόλου Θωμά. Οι κάτοικοι του τόπου εκείνου, μετά από όραμα, κατέθεσαν τό ιερό της λείψανο στό Άγιο Θυσιαστήριο, όπου παρέμεινε για πολλά χρόνια και έγινε ιαμάτων καθαρτήριο.

Όταν ο ιερός ναός του Αγίου Θωμά κάηκε σε κάποια έπιδρομή των βαρβάρων, ο πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Σέργιος Α', έστειλε κάποιον προεβύτερο, όνόματι Ιωάννη, ο όποιος και μετέφερε τά ιερά της λείψανα άθικτα από την πυρκαγιά και να έναπέθεσε στό Μοναστήρι της, που πριν από διακόσια πενήντα χρόνια είχε χτίσει ή ίδια.

Αυτός ήταν ο βίος της μεγάλης Αγίας, ή όποια τιμάται από την Έκκλησία μας στίς 25 Ιουλίου. Στην Άγία Όλυμπιάδα ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης άφιέρωσε την πραγματεία του στο “Άσμα Ασμάτων”. Επίσης ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος της άφιέρωσε παρανειτικό ποιήμά του, που περιλαμβάνει 111 στίχους. Εκείνη δέ προσέφερε τά μύρα της κατά Χριστόν αγάπης της σε κάθε άνθρωπο χωριστά, αλλά και σε όλη την Έκκλησία προσέφερε τίς πολύτιμες επιστολές του Χρυσοστόμου πνευματικού της πατέρα Αγίου Ιωάννη, τον όποιο και έσπευσε μέ τά φτερά της έλεημοσύνης να συναντήσει στην αιωνιότητα, κοντά στον Ήγαπημένο της Ήσου Χριστό.

“Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ένεκεν”!

(Βιβλ. “Παραινέσεις προς Όλυμπιάδα-Εισαγωγή, Σχόλια Παναγ. Γ. Στάμου Άθ. 1997)

ἀπό τήν πανήγυρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη Μαξιμοβίτς

ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΩΑΝΝΗ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

Ἀγαπημένε μας Ἅγιε Ἰωάννη...

Στό κέντρο τοῦ ναοῦ μας ἐναποθέσαμε τό ἅγιο ἔνδυμά σου, τό ἄντερί σου, τή λειψανοθήκη μέ τό ἱερό σου λείψανο καί ἀντικείμενα ἀπό Σένα. Στό προσκυνητάρι μας φέραμε τήν χειροποίητη ἀπό τήν ἁγιογράφο εἰκόνα Σου γεμάτη ἄνθη.

Τά χεῖλη μας ἀνοίξαν νά ψάλλουν τήν Ἀκολουθία Σου καί ἡ καρδιά μας σοῦφερε πολλές προσευχές σήμερα. Γιά ὄλους ἐκείνους πού Σέ γνώρισαν καί Σέ κάλεσαν κοντά τους στή δύσκολη στιγμή, γιά ὅσους βοηθοῦν τό Μοναστήρι μας καί τέλος... γιά μᾶς· νά μᾶς βοηθήσεις μέχρι τέλους...

Ο Γέροντας Θεοδόσιος

Ο Γέροντας τῆς Κρήτης

Υπάρχουν ακόμα μορφές στην εκκλησία μας πού βιώνουν σέ ὅλη τους τήν ζωή τόν Θείο ἔρωτα μέ τό Νυμφίο τους Χριστό καί ὁ καθημερινός τους ἀγώνας εἶναι ἡ κάθαρση ἀπό τό ἐγώ καί ἡ θέωση, δηλαδή ἡ ἔνωση μέ τόν Νυμφίο μας Χριστό. Υπάρχουν ακόμα πνευματικά ἀναστήματα πού εἶναι πλήρη Πνεῦμα Ἅγιο καί γι' αὐτό λάμπουν ὡς φωτισμός καί ἁγιασμός στόν σύγχρονο, ὄρφانو καί ἀπό τά δύο, κόσμο μας. Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι χαρίζουν σέ ὅλους μας τό Φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στήν ἐποχή μας στήν ὁποία κυριαρχεῖ τό πνευματικό σκοτάδι. Καί γινόμεστε μάρτυρες τῆς ἁγίας βιοτῆς τους καί μέσα ἀπό τήν σελίδα αὐτή τοῦ περιοδικοῦ μας "Μοναδικές Ἐμπειρίες", μεταλαμπαδεύουμε σέ ὅλους ἐσᾶς λίγο ἀπό τό φῶς τους γιατί ἔχουμε τόσο ἀνάγκη ὅλοι μας ἀπό τό φωτεινό τους παράδειγμα.

Ἔτσι λοιπόν στήν εὐλογημένη μας Κρήτη, ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χαρίτωσε τόν μακαριστό γέροντα Θεοδόσιο (Δαμβακεράκη), μέ χαρίσματα τά ὁποῖα φανερώνουν ὅτι ὁ γέροντας αὐτός ἔχει μεγάλη παρηξία ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Σέ ἕνα μικρό πόνημα, τοῦ Θεολόγου Παναγιώτη Μαρκεντάκη, συγκεντρώθηκαν καί καταγράφηκαν γεγονότα τῆς ζωῆς του, ὅσα μπόρεσε τουλάχιστον ὁ συγγραφέας νά συγκεντρώσει, ἂν καί τά περισσότερα εἶναι ἄγνωστα. Σέ αὐτό τό πόνημα, θά στηριχθεῖ καί τό μικρό αὐτό ἀφιέρωμα στή μεγάλη μορφή τοῦ ἀσκητῆ πατρός Θεοδοσίου.

Tά Ακούμια, είναι ένα μεγάλο χωριό της επαρχίας του Αγίου Βασιλείου στο νομό Ρεθύμνου, κτισμένο ἀμφιθεατρικά σέ πλαγιά περίπου 35χλμ. ἀπό τό Ρέθυμνο. Σ' αὐτό τό χωριό εἶδε τό φῶς τῆς ζωῆς του τό 1907, ὁ Θεμιστοκλῆς Δαμβρακεράκης, ἕνα ἀπό τά ἔξι παιδιά τοῦ Στυλιανοῦ καί τῆς Μαρίας Δαμβρακεράκη, μιᾶς ζωῆς στήν ὁποία ὁ Θεός ἐκ κοιλίας μητρός τόν εἶχε προσκαλέσει. Στά δεκατέσσερα χρόνια του, εἶδε τόν Ἅγιο Ἀντώνιο νά τοῦ ζητᾶ νά τοῦ ξαναχτίσει τήν μισογρομμισμένη του ἐκκλησία στήν περιοχή Κατεβατῆ καί ἐκείνος τοῦ ἔδωσε τήν ὑπόσχεση ὅτι θά τό κάνει. Ὅσο μεγάλωνε, αἰσθανόταν μέσα του τήν κλήση γιά τή μοναχική του ζωή. Μάλιστα σέ ἡλικία εἴκοσι μέ εικοσιενός ἐτῶν, σηκωνόταν τή νύχτα κρυφά ἀπό τούς γονεῖς του καί πήγαινε στό νεκροταφεῖο, ὅπου προσευχόταν γιά τούς νεκρούς καί ὅπως εἶπε ἀργότερα σέ πνευματικό του παιδί: "τό ἔκανα γιά νά ξεφοβηθῶ καί νά ἔχω μία ἐπικοινωνία μέ τόν θάνατο" καί αὐτό συνέχιζε νά τό κάνει καί ὡς μοναχός. Μιμήθηκε συνειδητά τόν Ἅγιο Ἀντώνιο πού καί ἐκείνος ἀσκήτευε στό νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ του καί ἐκεῖνος εἶχε ὡς ὑπόδειγμα σέ ὅλη τήν πορεία τῆς ζωῆς του. Τόν βρῆκε ὁ πόλεμος τοῦ '40 καί ἀναγκαστικά στρατεύθηκε, ὅπως ὅλοι οἱ νέοι, στό πυροβολικό. Ἡ μεγάλη του πίστη στόν Θεό, ἀλλά καί ἡ σωματική του δύναμη τόν ἔκαναν πολύ ἀγαπητό στους συναδέλφους του. Οἱ θαυματουργικές διασώσεις πού ἔζησε στήν διάρκεια τοῦ πολέμου, τόν ὀδήγησαν στήν πιό μεγάλη καί σημαντική ἀπόφαση τῆς ζωῆς του: νά ἀφιερῶσει τή ζωή του στόν Θεό καί νά γίνει μοναχός. Εἶχε πιά ἀποδεχθεῖ τήν πρόσκληση τοῦ Θεοῦ...

Δέν εἶναι λίγες οἱ φορές κατά τίς ὁποῖες ἡ ἀνθρώπινη ψυχή, φλεγόμενη ἀπό τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό θέλει νά ἀνασαινεῖ, νά χτυπᾶ καί νά ζεῖ μόνον γιά Ἐκεῖνον καί ἰδιαίτερα ὅταν ἔχει αἰσθανθεῖ μέσα της τή μυστηριώδη πρόσκληση τοῦ Θεοῦ. Καί ὅπως μία ψυχή πού θέλει νά ἀφιερῶθῃ στό Θεό της, ἀποσύρεται μακριά ἀπό τήν κοινωνική ζωή, σέ κάποιο μοναστήρι ἢ σέ κάποια ἐρημιά, ἔτσι καί ἡ ψυχή τοῦ Θεμιστοκλῆ ἀναζήτησε τή γαλήνη καί τή μοναξιά, ὄχι μόνο γιά νά ἀφιερῶθῃ, ἀλλά καί γιά νά ψηλαφίσει τόν Θεό της, γι' αὐτό καί ἀποφάσισε ὅτι ἤρθε ἡ ὥρα νά βρεῖ καταφύγιο σέ ἕνα μοναστήρι. Ἔτσι κατά τήν ὑποχώρηση μετά τήν ἐπίθεση τῶν Γερμανῶν καί περνώντας ἀπό τή Καλαμάτα, κατέ-

φυγε στό Μοναστήρι Παναγουλᾶκη, ὅπου θά καρεῖ μοναχός καί θά μείνει περίπου ἑπτὰ χρόνια, διακρινόμενος γιά τήν τέλεια ὑπακοή του, τή δυνατή πίστη του καί τή μεγάλη ἀγάπη του πρὸς τόν Θεό καί πρὸς ὄλους. Ἀγωνίζοταν μέ τούς ἄλλους συνασκητές του μοναχοῦς σέ πνευματικές καί σωματικές ἀσκήσεις καί ἀξιώθηκε νά ζήσει πολλῶν θαυμασῶν γεγονότων, ἀπό τά ὁποῖα ὁμως πολλά δέν ἔχουν καταγραφεῖ. Τήν παραμονή τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος, ὁ ἡγούμενος εἶπε σέ πέντε-ἕξι μοναχοῦς, μεταξύ τῶν ὁποίων καί στό Θεοδόσιο νά πάνε τό πρωῖ νά λειτουργήσουν στό ἐξωκκλήσι τοῦ Ἁγίου, παίρνοντας μαζί τους τά μουλάρια πού γνώριζαν τό δρόμο. Πράγματι, πρωῖ-πρωῖ ἡ μικρή συνοδεία ξεκίνησε. Στό δρόμο τους ἦταν ἕνας ποταμός μέ ὀρμητικά νερά καί τό δικό του τό μουλάρι παρασύρθηκε ἀπό τά νερά καί ἄρχισαν νά πνίγονται ἀναβάτης καί ζῶο. Τότε, βλέπει μπροστά του τόν Ἅγιο Σπυριδῶνα, ὁ ὁποῖος πιάνει τό ζῶο καί τό τράβηξε μαζί μέ τό μισολιπόθυμο ἀνάβατη του στήν ὄχθη. Ἔτσι, σώθηκε θαυματουργικά ὁ Θεοδόσιος ἀπό τόν Ἅγιο Σπυριδῶνα.

Ἐπειδὴ ὁμως πάντα μέσα του αἰσθανόταν μιᾶ πίεση νά κατέβῃ καί νά μονάσει στόν Ἅγιο Ἀντώνιο, ἀποφασίζει νά κατέβῃ καί νά ἀσκητέψῃ ἐκεῖ πού πρῖν ἀπό χρόνια εἶχε ὑποσχεθεῖ στόν Ἅγιο νά τοῦ κτίσει τήν ἐκκλησία.

Τό 1947 ἔρχεται στά Ἀκούμια, ὁ μοναχός Θεοδόσιος, 30 ἐτῶν τότε, γεμάτος τόλμη καί ἀποφασιστικότητα. Στόν στόχο πού ἔβαλε νά ἀνοικοδομήσει μέ τά χέρια του τόν μικρό ναό τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, τόν βοήθησε ἡ σωματική του διάπλαση. Ἐσπάζε βράχους, πέτρες, ἔχιζε καί σοβάντιζε. Σέ λίγο καιρό τό μικρό ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ἦταν ἔτοιμο. Ὁ π. Θεοδόσιος εἶχε πραγματοποιήσει τή ὑπόσχεση πού ἀπό μικρό παιδί εἶχε δώσει στόν μεγάλο Ἅγιο. Ἡ ἐρημιά εἶχε ἀποκτήσει τόν ἀσκητή της πλέον καί ὁ δρόμος πρὸς τό "καθ' ὁμοίωσιν" εἶχε ἀνοιχθεῖ, γιατί στήν ἐρημιά ὁ ἄνθρωπος μνηστεύεται τόν Θεό του.

Ὁ ἀσκητής πλέον Θεοδόσιος περιμένει τόν Θεό νά τόν ὀδηγήσει, ὅπως ὀδήγησε τόν Ἰσραήλ στή "γῆ τῆς ἐπαγγελίας", γι' αὐτό καί ἡ ψυχή του ἀρχίζει τόν δικό της ἀγῶνα "ταπεινωθήσεται ἐκεῖ".

Ὁ Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος λέει, "ἡ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ πρέπει νά γίνεται στή μοναξιά, ὥστε ὁλόκληρη ἡ διάνοια ἐκείνου πού διαβάει, νά εἶναι βυθισμένη στήν ἀλήθεια τῶν Ἁγίων Γραφῶν καί νά δέχεται ἀπό τόν Θεό τήν θέρη ἐκείνη, πού

μέσα στη μοναξιά φέρνει τὰ δάκρυα. Ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος τότε θερμαίνεται καί γεμίζει ἀπό πνευματικά δάκρυα”.

Αὐτὰ φέρουν στό πνεῦμα καί στήν καρδιά μιὰ γλυκύτητα, πού καμμιὰ γλώσσα δέν μπορεῖ νά τὰ περιγράψει καί αὐτό αἰσθάνεται ἡ ψυχή τοῦ Θεοδοσίου. Γνώριζε ὅτι ἡ σωματική κούραση καί ἡ συχνή ἐπαφή μέ τήν Ἁγία Γραφή συντελοῦν στή διατήρηση τῆς ἀγνότητος, γι’ αὐτό τήν ἡμέρα ἀγωνίζοταν νά ἡμερώσει τήν γύρω ἄγρια φύση, φυτεύοντας κυπαρίσια, δένδρα, ἐμβολιάζοντας ἄλλα, γιατί ἦταν ἔμπειρος ἀγρότης, πλέκοντας καλάθια καί κάνοντας σακμανάκια.

Ἐργαζόταν ἀκολουθώντας τό παράδειγμα τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ὅποιος ὁμιλεῖ γιά ἀμπελώνα καί ἐργάτες. Δημιουργεῖ ἕνα μικρό περιβολάκι μέ λεμονιά, μουσμουλιά, σκιά, δάφνη, ἀμυγδαλιά καί μέ διάφορα βότανα καί ὅταν ἐρχόταν ὁ ἀνιψιός του ὁ Στέλιος, τόν ὁποῖον ὑπεραγατοῦσε, μιμούμενος τόν ἀπόστολο Παῦλο τοῦ ἔλεγε, “ὁ μὴ ἐργαζόμενος μὴδέ ἐσθιέτω”.

Καί ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυε, ἔφηνε τόν ἐσπερινό καί τή νύχτα, μέ τό φῶς τοῦ κεριοῦ καί τοῦ λύχνου, τό ἀπόδειπνο, καί τίς πρό τοῦ ὕπνου εὐχές, συνοδευόντάς τις ἀπό πολυάριθμες μετάνοιες.

Κοιμόταν τρεῖς-τέσσερις ὥρες, σηκώνοταν τά μεσάνυχτα, ἐτελοῦσε τή λειτουργία τοῦ μεσονυκτικοῦ, τίς ὥρες, τόν ὄρθρο, ἐφαρμόζοντας τήν ἐντολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, “λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καί ὕμνοις καί ὠδαῖς πνευματικαῖς ἄδοντες καί ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τῷ Κυρίῳ”, γι’ αὐτό εἶχε ἀποστηθίσει πολλά τροπάρια, ἀντίφωνα καί ἄλλους ὕμνους.

Ἐδιάβαζε τήν Ἁγία Γραφή καί τοὺς βίους τῶν Ἁγίων γιά νά φωτισθεῖ ἡ διάνοιά του καί νά μεταμορφωθεῖ κατά θεῖο τρόπο. Ἔπρεπε νά συνηθίσει τό πνεῦμα του μέσα στό νόμο τοῦ Θεοῦ γιά νά τόν κυβερνᾷ ὁ νόμος αὐτός, γιατί ὅπως λέει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος “εἶναι ὁ ἄρτος τῶν ἀγγέλων πού τρέφει τίς ψυχές ἐκείνων πού ἀναζητοῦν καί ἀφιερώνουν τή ζωὴ στὸν Θεό”.

Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ λέει: “αὐτοὶ πού ζοῦν στὰ μοναστήρια παλεύουν μέ τοὺς ἐχθρούς τοῦ ἀνθρώπινου γένους σά νά μάχονται μέ περιστέρια. Οἱ ἀναχωρητές ὁμως σά νά μάχονται μέ λιοντάρια καί λεοπαρδάλεις”. Καί αὐτό ἰσχύει γιά τόν ἀσκητὴ Θεοδόσιο, γι’ αὐτό ἔλεγε “πολύ μέ πειράζει ὁ κακομούτσουνος”.

Πειρασμούς τοῦ γέροντα ἀπὸ τόν διάβολο διη-

γούνται πνευματικά του παιδιά, ὅπως ὁ Θεολόγος κ. Στυλιανὸς Παπαδογιαννάκης: “Ἐνα βράδυ, ὁ διάβολος κτυποῦσε τήν πόρτα τοῦ κελιοῦ τοῦ Γέροντα καί φώναζε μέ βροντερὴ φωνή: “Πάτερ Θεοδόσιε, πάτερ Θεοδόσιε, πάτερ Θεοδόσιε”. Ὁ Γέροντας ἔκανε κομβοσχόινι καί λέγοντας τό “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλόν”, ἔκανε τόν διάβολο νά φύγει.

Ἄλλοτε πάλι πῆγε σάν κοριτσάκι καί μέ λεπτὴ φωνή τοῦ εἶπε: “Πάτερ Θεοδόσιε, πάτερ Θεοδόσιε, ἄνοιξε”. Ὁ Γέροντας ὁμως τό κατὰλαβε καί μέ τήν προσευχὴ τόν ἀνάγκασε νά φύγει.

Σύμφωνα μέ διήγηση τοῦ Γέροντα, ἕνα βράδυ τόν εἶχαν ἐπισκεφθεῖ ὁ Μουντάκης ὁ ὀργανοπαίκτης, ἕνας στρατηγὸς καί ἡ γυναῖκα του. Ὅπως εἶχαν κλειστὴ τήν πόρτα, ἀκούστηκαν βαριά βήματα καί κάποιος μέ δύναμη κτυποῦσε τήν πόρτα. Τότε, ὁ Γέροντας τοὺς εἶπε: “Εἶναι ὁ ἔξω ἀπὸ ἐδῶ καί δέν θέλει νά κουβεντιάζουμε γιά τόν Θεό”.

Κανόνας στή ζωὴ τοῦ Γέροντα ἦταν ἡ νηστεία, γιατί γνώριζε ὅτι ὁ μοναχὸς δέν προκόπτει χωρὶς τή νηστεία, τήν ἐγκράτεια, τήν ἀγρυπνία, τήν προσευχὴ, τήν ὑπομονή καί τήν ταπεινωση, διότι ἡ νηστεία γεννᾷ τήν ἐγκράτεια, ἡ ἐγκράτεια τήν ἀγρυπνία καί τήν ὑπομονή, ἡ ὑπομονὴ τήν ἀνδρεία καί τήν ἡσυχία καί ἡ ἡσυχία τήν ταπεινωση, ὅπως γράφει ὁ ὀσιος Γρηγόριος Σιναΐτης.

Εἶχε νά φάει κρέας ἀπὸ τό 1947 καί Τετάρτη καί Παρασκευή ἦταν γι’ αὐτόν ἀδιανόητο τό λάδι καί αὐτό γιατί ἐγνώριζε πὼς ἡ νηστεία μέ τό νά κάνει τό σῶμα “διαφανές καί ἀνάλαφρο”, τό κάνει ὁμοιο μέ τό σῶμα τοῦ Ἀδάμ πρὶν ἀπὸ τήν πτώση, γι’ αὐτό καί ἔχει τήν καλὴ μυρωδιά τοῦ Ἀδάμ πού κάνει τὰ ἔντομα, τὰ ἐρπετά καί τὰ ἄγρια ζῶα νά τό σέβονται.

Ἡ ἀγάπη του γιά τοὺς ἀνθρώπους ἦταν πραγματικά μεγάλη, ἀφοῦ ἔκανε τόν πόνο τους δικό του καί τὰ προβλήματά τους δικὰ του προβλήματα καί προσευχόταν πολὺ γι’ αὐτούς: “σᾶς ἀγαπῶ σάν παιδιά μου” ἔλεγε, καί χρησιμοποιοῦσε τὰ χαρίσματα πού ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε χαρίσει γιά νά ἀπαλύνει τόν πόνο τους καί νά τοὺς χαρίσει τήν ὑγεία ἢ τὴν ἐλπίδα.

Καί φαίνεται ὅτι μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ χάριζε σέ κάθε ἄνθρωπο ὅ,τι ἡ ψυχή του ποθοῦσε καί αὐτό τόν ἔκανε γνωστό καί ἔξω ἀπὸ τήν Κρήτη. Δεχόταν γράμματα ἀπὸ ὅλη τήν Ἑλλάδα καί περισσότερο ἀπὸ νέους. Γίνεται μάλιστα λόγος γιά ἀλληλογραφία του μέ νέους τῆς θεραπευτικῆς κοινότητος “Ἰθάκη”.

Ἐκτός ὄμως τῶν νέων ἀνθρώπων καί ἄλλοι, ἀκόμα καί πολιτικοί, στρατιῶν, δικαστικοί, εἶχαν ἀλληλογραφία μαζί του. Ὁ Γέροντας σκορποῦσε ἀπλόχερα τήν ἀγάπη του χωρίς καμμία διάκριση.

Ἡ μεγάλη του ἄσκησις καί νηστεία, τοῦ δημιούργησαν κατά τὰ τελευταία πέντε χρόνια 1995-2000 δύο φορές γαστρορραγία, τήν ὁποία ἀντιμετώπισε μέ τήν ἀγάπη τῶν ἱατρῶν στό νοσοκομεῖο Ρεθύμνου καί μιᾶ νεφρική ἀνεπάρκεια γιά τήν ὁποία, μέ φροντίδα τοῦ πνευματικοῦ του παιδιοῦ Καθηγητῆ τῆς Ἱατρικῆς Σεραφεῖμ Καστανάκη, μεταφέρθηκε στό νοσοκομεῖο Χανίων.

Κατά τή διάρκεια τῆς νοσηλείας του στό νοσοκομεῖο Χανίων, περίπου δέκα ἡμέρες πρό τῆς κοιμήσεώς του, μοῦ ἀπεκάλυψε, ὅπως καί σέ ἄλλα πνευματικά του παιδιά: “ὑπῆρξα πολύ ἁμαρτωλός, γιατί τώρα μόνο μετά ἀπό 55 χρόνια μοναχικοῦ βίου, ἐδῶ στό κρεβάτι τοῦ πόνου γνώρισα τόν Θεό. Ποιός εἶναι πραγματικά. Σοῦ εὐχομαι καί σύ νά Τόν γνωρίσεις”.

Δέν μοῦ ἀπεκάλυψε τίποτα περισσότερο ἐκτός τοῦ θανάτου, “μικρά κόκκινα σκουληράκια, πολύ δυνατά ὄμως, θά φάνε τό σῶμα μου γιά νά πεθάνουν κι αὐτά μετά”.

Κάθε ἡμέρα πλῆθος πνευματικῶν του παιδιῶν πῆγαιναν νά τόν δοῦν καί νά πάρουν τήν εὐλογία του, διότι εἶχαν ἀντιληφθεῖ ὅτι τό τέλος πλησίαζε, ἐνῶ μετά κόπου κρατοῦσαν τὰ δάκρυά τους.

Πέντε ἡμέρες προτοῦ κοιμηθεῖ, μεταφέρεται κατόπιν ἀδείας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου κ.κ. Εἰρηναίου στό ἴδρυμα τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Χανίων.

Στή συνέχεια ὄμως, ἐπειδή γνώριζαν τὰ πνευματικά του παιδιά ὅτι τό τέλος του ἦταν ὑπόθεση δυό-τριῶν ἡμερῶν καί γιά περισσότερη φροντίδα καί ἀγάπη, μεταφέρθηκε στό σπίτι τῆς κ. Λευκοθέας Παλάση, ὅπου ἔλεγε: “εἶμαι πολύ εὐχαριστημένος”.

Τό πρωῖ τῆς 21ης Νοεμβρίου 2000 καί ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, σύμφωνα μέ τό νέο ἡμερολόγιο καί ἡμέρα ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου κατά τό παλαιό, ὁ Γέροντας ξύπνησε, ἦπιε τό γάλα καί ἀποκοιμήθηκε πάλι. Κατά τίς 10.30 ἢ κ. Αἰκατερίνη Μέμου, μητέρα τῆς κ. Λευκοθέας τοῦ πῆγε πάλι λίγο γάλα, ἀλλά τόν βρῆκε νά ἔχει πλέον κοιμηθεῖ, γιατί παρά τίς παροτρύνσεις της, “ξύπνησε Γέροντάνα πιεῖς λίγο γάλα”, αὐτός δέν ἀκούγε πλέον. Ἡ ψυχὴ του εἶχε ἀνέβει πιά ἀσφαλῶς μέ συνοδεία Ἀγγέλων στά οὐράνια δώματα.

Ἐν μέσῳ συγκινήσεων καί λυγμῶν ἐκάλεσαν

μιᾶ ξένη νοσοκόμα, ἡ ὁποία ἐπεριποιεῖτο μιᾶ γιαιγιά στο σπίτι τῆς κ. Αἰκατερίνης Μέμου, γιά νά πιστοποιήσει καί αὐτὴ τήν κοίμησή του. Ὄταν τό διαπίστωσε, ὡς μὴ Ὁρθόδοξος πού ἦταν, τοποθέτησε τὰ χέρια τοῦ Γέροντα κατά μήκος τοῦ σώματος καί ὄχι ἐπὶ τοῦ στήθους καί τόν σκέπασε μέχρι νά ἔλθουν μοναχοὶ ἀπὸ τό Ρέθυμνο γιά νά τόν ντύσουν.

Τότε ἔγινε τό θαυμαστό γεγονός. Ἡ κ. Λευκοθέα θέλησε νά φιλήσει γιά τελευταία φορὰ τό χέρι τοῦ Γέροντα καί τόν ξεσκέπασε. Εἶδαν τότε τὰ χέρια του, “σταυρωμένα στό στήθος του”!!!

Τό σήνωμα τοῦ Γέροντα Θεοδοσίου, μερίμνη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λάμπης Συβρίτου καί Σφακίων καί μεταφέρθηκε στήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Κατεβατῆς, στό ἀσκητήριό του, ὅπου καί ἐξετέθη σέ προσκύνημα.

Ἐημερώματα τῆς 22ας Νοεμβρίου ἔγινε ἀρχιερατικὴ Θεία λειτουργία στήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Λάμπης Συβρίτου καί Σφακίων κ.κ. Εἰρηναίου.

Ἐκατοντάδες τὰ πνευματικά του παιδιά, ὅσα ἀπὸ αὐτὰ πληροφορήθηκαν τήν κοίμησή του, κατέφθαιναν γιά νά ἀποχαιρετήσουν τόν ἀγαπημένο τους “παπούλη” καί μέ δάκρυα τόν προσκυνοῦσαν. Χαίρονταν ὄμως στό βάθος τῆς ψυχῆς τους, διότι γνώριζαν πλέον ὅτι ὁ Γέροντάς τους θά εἶχε παρρησία ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Κυρίου καί ἔτσι ὁ προ-

σευχές τους θά ακούγονταν καλύτερα. Ζούσαν την χαρμολύπη που διδάσκει η εκκλησία μας.

“Άνθρωποι κάθε ηλικίας, νέοι, ενήλικοι, ώριμοι, γέροντες, γριούλες, μορφομένοι και άμορφωτοι, κληρικοί και λαϊκοί, Ήγούμενοι μοναστηριών, Καθηγητές Πανεπιστημίων, προϊστάμενοι υπηρεσιών, εκπαιδευτικοί, γιατροί, δικηγόροι και θεολόγοι ήσαν εκεί για να προσφέρουν τό στερνό τους “εύχαριστώ”, να αισθανθούν για τελευταία φορά “τό άρωμα της ερήμου” την ευωδία, όπως τό αισθάνθηκα κι εγώ για μιά ακόμη φορά, την ώρα του “τελευταίου άσπασμου”.

Τά μάτια όλων ήταν δακρυσιμένα και σιωπηλοί, ίσως όλο προσευχή εκείνη την ώρα, παρακολουθούσαν τή νεκρώσιμη ακολουθία, τήν όποία έφραλλε ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ.κ. Ειρηναίος, συνοδευόμενος από τό σύνολο περίπου τών ιερέων τής Ήρας Μητροπόλεός του.

Ή συγκίνηση έγινε μεγαλύτερη και λυγμοί άκουγόταν όταν άρχισαν οί επικηδέιοι λόγοι.

Πρώτος μίλησε ό Σεβασμιώτατος ό όποιος

είπε:

“... Ζήσεται ή ψυχή μου και αίνεσει Σε. Σεβαστέ και περιφλημένο Γέροντα, πατέρα Θεοδόσιε. Ζεί ή ψυχή σου και αίνει τόν Θεόν σήμερα, ένώνοντας τήν προσευχή της με τίς προσευχές τών Άγίων του Θεού γύρω από τόν θρόνο τής θείας δικαιοσύνης.

Τήν βεβαίωση αυτή πού μαρτυρώ έπισήμως και δημοσίως, πήρα σήμερα τό πρωϊ, ξημερώματα, προ- του ξεκινήσω για να λειτουργήσω ύπέρ τής ψυχής αυτού. Τήν βεβαιότητα αυτή τήν είχαμε όλοι, από Άγιορείτες πού σέ έ γνώρισαν από κοντά και φεύγοντας έπήραν μηνύματα από τήν καρδιά σου, από τόν Έπίσκοπον και τούς ιερείς, από όλους μέχρι και τόν τελευταίον πιστόν.

Άπό τή θέση λοιπόν αυτή, τήν θέση τήν δική σου, τήν θέση του μοναχού, του δασκάλου τής αλήθειας, έσύ ήσουν εκείνος ό όποιος προσπάθησες να βοηθήσεις τόσους παραστρατημένους και καθένα πού είχε φύγει μακριά από τόν δρόμο του Θεού για να βρεθεί πάλι κοντά Του, κοντά στο Θεό.

Γέροντα, αυτή ή άποστολή σου είχε δοθεί από τόν θρόνο του Θεού. Δέν είχες πτυχία πολυγλωσσίας, είχες όμως τό πτυχίο τής πίστης, τής ευλάβειας, τής μεγάλης εγνωμοσύνης προς τόν Θεό και τής πλήρους άφοσίωσης προς Αυτόν και τόν άνθρωπον.

Δέν θά βρεθεί Γέροντα Θεοδόσιε άνθρωπος πού να πέρασε από τό μοναστηράκι σου και να μή βρήκε τήν ανάπαυση τής ψυχής του. Δέν ξεχώριζες τούς ανθρώπους, δέν ξεχώριζες παλαιό και νέο ήμερολόγιο, δέν ξεχώριζες γνωστούς και άγνωστους σου.

Αυτός πού πέρασε από τό μοναστηράκι σου, έπρεπε κάτι να πάρει από σένα. Δέν είχες να του δώσεις υλικά αγαθά. Ένα κέρασμα καλογερικό, μοναστηριακό, απλό και ταυτόχρονα μιά βαθειά κατήχηση μέσα στην ψυχή του για να ελαφρώσει, και τόν έστελνες στή συνέχεια σ' αυτούς πού είχαν τό δικαίωμα τής άφεσης τών άμαρτιών, να έξομολογηθεί.

Τό μαρτυρώ ένώπιον κλήρου και λαού αγαπητέ πάτερ Θεοδόσιε. Τό μαρτυρώ ως Έπίσκοπος τής εκκλησίας ένώπιον τής άγίας ψυχής σου και προπαντός τό μαρτυρώ ένώπιον τής παγνωσίας και παντοδυναμίας του Θεού, ότι πολλούς μου είχες στείλει για έξομολόγηση άγνωστούς μου ανθρώπους.

Σ' εύχαριστώ και σ' εγνωμονώ γι' αυτή τή

θετική προσφορά σου όχι μόνο προς την επίσημη εκκλησία αλλά και προς πολλούς άλλους. Σ' ευχαριστώ για αυτή σου την εμπιστοσύνη, την οποία μου έδειχνες από την πρώτη στιγμή που γνωριστήκαμε στο Μοναστήρι τό 1990, όταν ως Έπίσκοπος ήλθα δειλά-δειλά κοντά σου.

Σ' ευχαριστώ για την ύπακοή σου προς τόν Έπίσκοπο, σ' ευχαριστώ για την αγάπη που έδειχνες προς τους νέους που είχα κοντά μου και έτοιμαζόταν για την Ιερωσύνη. Σ' ευχαριστώ για τό λιβάνι που μου έδιδες λέγοντας: "Πάρε Δέσποτά μου για νά θυμιάς και νά μέ θυμάσαι στην προσευχή σου". "Όπως κι εγώ σου είπα: "κι εσύ νά μέ μνημονεύεις στίς δικές σου προσευχές". Γιατί πάντα έπίστευσα στή δυνατή παρηγοσία σου ενώπιον του θρόνου του Θεού. Και μου απάντησες σεβαστέ μου πάτερ Θεοδόσιε: "Έχω εμπιστοσύνη στον Έπίσκοπο". Και αναπτύχθηκε μεταξύ μας μιá ζεστή και πνευματική φιλία στή μετέπειτα ζωή μας και έφάνηκε αυτή ή εμπιστοσύνη σου όταν αποφάσισες νά δωρίσεις τό Μοναστήρι σου στή Μητρόπολή μου...

Σεβαστέ πάτερ Θεοδόσιε, μπροστά στην αγία και ιερή μορφή σου, μπροστά στην αγία σου ψυχή που μάς παρακολουθεί, και ενώπιον κλήρου και λαού, που είναι εδώ κοντά μας, γύρω μας, ως Έπίσκοπος, αν ό Θεός μου δίδει υγεία, και μέ τή βοήθεια του Αγίου Άντωνίου του Μεγάλου, του Αγίου Νεκταρίου και μέ τή σκέπη της Παρθένου Μαρίας τό "Ρόδον τό Άμάραντον", που έχεις εδώ, αλλά και μέ τίς δικές σου προσευχές και προσβέες που έχεις ενώπιον του θρόνου του Θεού, δεσμεύομαι νά αγωνισθώ όσο τό δυνατόν πιό γρήγορα νά υπάρξει στον χώρο τουτο ένα Μοναστήρι, που μπορεί νά μη δώσει ό,τι έδιδες εσύ, αλλά πάντως θά αντιγράψει τή ζωή σου και θά συνεχίσει τίς παραδόσεις που άφησες εσύ για νά συνεχίζεται τό έργο τό δικό σου.

Και τώρα Γέροντα, Σεβαστέ Γέροντα Θεοδόσιε, αν και δέν χρειάζεται, όμως θά τό πώ. Σέ παρακαλώ, άς μη λείψεις από τό Μοναστήρι σου αυτό ποτέ. Έπίτρεπέ μου νά πώ, όχι ως Έπίσκοπος, αλλά στηρίζομαι στην αγάπη σου. Αυτό που σκέπτεσαι, νά τό κάνεις, τό έχοιμε ανάγκη.

Νά μη λείψεις από τό Μοναστήρι σου, ώστε όλοι έκεινοι που θά προσέχονται στον τάφο σου, νά ξέρουν ότι μεταφέρεις τίς προσευχές τους ενώπιον του θρόνου του Θεού, και φεύγοντας νά παίρνουν αυτό που ζήτησαν και επειδή έχεις παρηγοσία στον Θεό, θά τό δώσεις...".

Στή συνέχεια ό Σεβασμιώτατος έδωσε ύπόσχε-

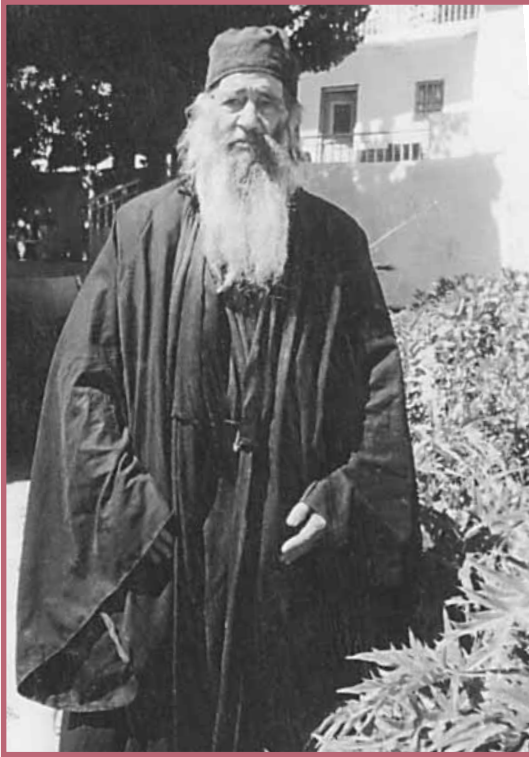
ση λειτουργίας της Μονής και άφου ευχαρίστησε τους ιατρούς τόσο του Ρεθύμνου όσο και των Χανίων γιατί "προσπάθησαν νά μάς δώσουν ζωντανό τόν Γέροντα για περισσότερο χρόνο", τελείωσε τό λόγο του: "Αιώνια ή μνήμη σου Γέροντα Θεοδόσιε και ό Θεός της Αναστάσεως νά σου χαρίσει πάντα τό άναστάσιμο φώς, αμήν"...

Και έφθασε ή ώρα του άποχαιρτισμού. Σηκώνεται τό σκήνωμα του Γέροντα από τους ιερείς και τά χέρια των πνευματικών του παιδιών άγγιζουν τό σώμα, τό φέρετρο. Τά μάτια δακρύζουν. "Όμως, παραδόξως τά δάκρυα δέν είναι δάκρυα πόνου μόνο, αλλά και χαράς. Είναι ή χαρμολύπη των πιστών. Δακρύζουν τά μάτια τους, οι λυγμοί πνίγονται μέσα στα στήθη, γιατί υπάρχει έσωτερική χαρά. Μιά χαρά που δέν δημιουργήθηκε μόνο από την πίστη ότι ό Γέροντας Θεοδόσιος θά έχει παρηγοσία, όπως φανερωνόταν από τά χαρίσματα μέ τά όποια τόν είχε στολίσει τό Άγιο Πνεύμα, αλλά και από την επιβεβαίωση αυτής της πίστης από τόν Έπίσκοπο της τοπικής Έκκλησίας, ό όποιος κρατώντας τό έγκολπίο του, σημείο διαβεβαίωσης της αλήθειας των λόγων του, είπε "έχει παρηγοσία ενώπιον του θρόνου του Θεού", όπως του άποκαλύφθηκε.

Έτσι δέν υπάσχει στην άτμόσφαιρα τό πνεύμα του θανάτου-έτσι πρέπει νά γίνεται κάθε φορά που ό θάνατος θά άρπάξει αγαπημένο πρόσωπο- αλλά τό πνεύμα της αιώνιου ζωής και της βεβαιότητας για την όσιότητα του Γέροντα, τόν όποιον, ένα-ένα τά πνευματικά του παιδιά περνούσαν από τόν άνοικτό τάφο του, για μιá άποχαιρτιστήρια ματιά και έσωτερική, νοερά προσευχή νά μνήν τά εγκαταλείψει αλλά νά συνεχίζει νά εύλογεί, νά παρηγορεί και νά χαρίζει την έλπίδα. Και όταν τό τελευταίο παιδί του έπέρασε, τότε εκάλυψε τόν Γέροντα ή πλάκα του τάφου του, για νά επιστρέψει μέ την μέν ψυχή του κοντά στον Ουράνιο Πατέρα του, τόν Θεόν, μέ τό σώμα του δέ στην γή από όπου προήλθε, όπως άλλωστε του είχε άποκαλυφθεί στο νοσοκομείο Χανίων.

Ό ήλιος πλέον είχε δύσει, τά πέπλα της νύχτας άρχισαν νά πέφτουν άργά-άργά επάνω στην γή, και επάνω στον τάφο άναβε τό καντήλι. Τό φώς σήμαινε την αιώνια ζωή και την έλπίδα των παιδιών του, πώς ό Γέροντας δέν θά εγκαταλείψει ποτέ ούτε τό μοναστηράκι του, αλλά ούτε και αυτά.

Η αγάπη ούτε περιορίζεται, πολύ δέ περισσότερο δέν φιλακιζεται, αλλά ξεπερνά κάθε γήινο έμπόδιο και όριο και άπλώνεται από τόν ουρανό,

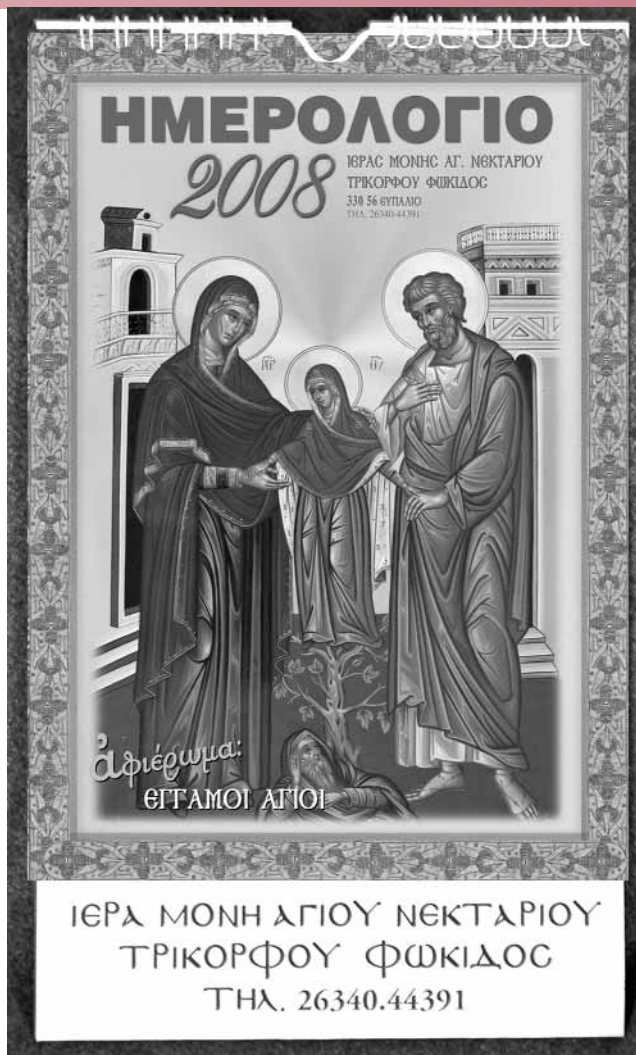
Νουθεσίες Γέροντος Θεοδοσίου

ἀπό τόν θρόνο τοῦ Θεοῦ, ἀπό τήν αἰωνιότητα γιά νά φθάσει στήν πρόσκαιρη ζωή, στή γῆ καί νά ζεστάνει τίς ψυχές πού πιστεύουν καί ἀγαποῦν.

Ἄπό τό βιβλίο: “Ο Γέροντας Θεοδόσιος”
Μαρεντάκη Παναγιώτη- Θεολόγου τ. Γυμνασιάρχου
καί “Ο τελευταῖος Ἀσκητής τοῦ Κρητικοῦ Νότου”
Ἀντωνίου Ε. Στιβακτάκη

- * Εἴμαστε θνητοί. ἤλθαμε νά κάνουμε μία περιοδεία καί νά φύγουμε. Ὁ Θεός μᾶς λέει: “φροντίζετε τήν ψυχή σας” γι’ αὐτό εἶναι χίλιες φορές προτιμότερο νά μὴ ζοῦμε, παρά νά ζήσουμε τήν κόλαση. Ἄς τό προσέξουμε αὐτό παιδάκια μου. Τί κερδίζουμε σ’ αὐτόν τόν κόσμο; Τίποτα. Ἄξιζει ὁμως νά ζοῦμε, ἂν ζοῦμε γιά τόν Χριστό.

- * Ἔχουμε μέσα μας, στό ἐσωτερικό μας, τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί ὅταν τήν λερώσουμε μέ τίς ἁμαρτίες μας, μοιάζουμε μέ ἡμέρα δίχως ἥλιον. Ἄξιζουμε τότε τίποτα;
- * Ὁ ἄνθρωπος κατά τή διάρκεια τῆς ζωῆς του θά πέσει σέ σφάλματα, οὐδείς ἀναμάρτητος, ὅλοι πέφτουμε, ἄλλος θά βλασφημήσει, ἄλλος θά κακολογήσει, ἄλλος θά πει ψέμματα. Ὅλοι κάνουμε σφάλματα. Ὁ αἰετός ὅταν γεράσει βουτᾶ στή θάλασσα καί κατόπιν μαδάει τελείως γιά νά βγάλει νέα φτερά. Ἔτσι καί ὁ ἄνθρωπος, ἀνακαινίζει τόν ἑαυτόν του, γιατί τοῦ δίδει ὁ Θεός τήν μετάνοια. Πρέπει λοιπόν ὅταν κάνετε σφάλματα νά μετανοεῖτε γιά νά ἀνακαινίζετε τόν ἑαυτόν σας καί νά ἐξομολογεῖσθε.
- * Πρέπει νά τό προσέξουμε γιατί εἶναι ὁ τελευταῖος αἰώνας. Κάθε ἡμέρα θά βλέπουμε χειρότερα καί κάθε μέρα πιο χειρότερα. Ὅταν ὁμως εἴμαστε παιδάκια μου κοντά στόν Θεό, τότε δέν θά φοβόμαστε, θά τά ξεπεράσουμε ὅλα καί αὐτόν τόν θάνατο ἀκόμη. “Εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον”.
- * Γιά νά ἐνισχύει τοὺς πιστοὺς πού τόν ἐπισκέπτονταν καί τοῦ ἐξέφραζαν τόν προβληματισμό καί τήν ἀπογοήτευσή τους γιά τή σημερινή κατάσταση τοῦ κόσμου καί τήν πνευματική κούραση πού τοὺς προκαλοῦσε αὐτή ἡ κατάσταση ἔλεγε μέ πειστικότητα: “Τό τριαντάφυλλο δέν χάνει τήν εὐωδία του ἀκόμη κι ἂν πέσει μέσα στή λάσπη... τό χρυσάφι, ἀκόμη κι ἂν ἀνακατευθεῖ μέ τό χῶμα, δέν χάνει τήν ἀξία καί τή λάμψη του. Ἔτσι καί ὁ πιστός, ὁ ἀληθινά πιστός ἄνθρωπος, δέν χάνει τήν πίστη του, τήν πνευματικότητά του ζώντας μέσα στόν κόσμο”.

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος τό μοναστήρι μας ἐξέδωσε τό ἡμερολόγιο γιά τό ἔτος 2008, ἀφιερωμένο σέ 12 ἔγγαμους Ἁγίους πού τόσο ἀγαποῦμε καί εὐλαβοῦμεθα καί πού εὐχόμεσθε ὄλο τό χρόνο νά σᾶς ἔχουν ὑπό τήν προστασία τους καί νά πρεσβεύουν γιά ἐσᾶς καί τήν οἰκογένειά σας.

Στό ἡμερολόγιό μας ἀναγράφονται ἐπίσης ὄλες οἱ νηστεῖες ἀναλυτικά γιά κάθε ἡμέρα, βοηθώντας σας ἔτσι στόν πνευματικό σας ἀγῶνα. Καί πάλι βέβαια, ὅπως κάθε χρόνο ἡ ἔκδοσή του εἶναι φροντισμένη ιδιαίτερα, εἶναι ἔγχρωμο, ἀδιάβροχο καί μπορεῖτε νά τό κρεμάσετε ἢ νά τό ἔχετε ἐπιτραπέζιο.

Μήν ξεχνάτε ὅτι ἀγοράζοντας τό Ἠμερολόγιο ἀπό τό Μοναστήρι μας, μᾶς βοηθάτε νά προχωρήσουμε στήν ἀνέγερση τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

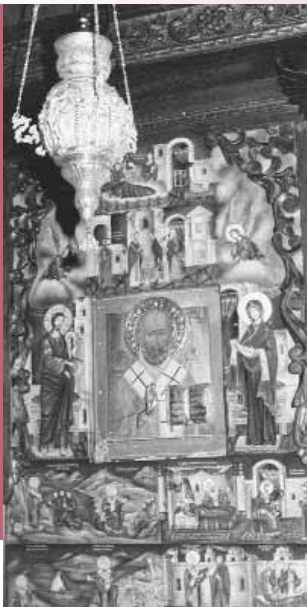
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2008

Ζητεῖστε

τό Ἠμερολόγιο τῆς Ἱεραῆς Μονῆς μας γιά τό 2008.

Εἶναι ἀφιερωμένο σέ 12 ἔγγαμους Ἁγίους καί ὅπως κάθε χρόνο ἀναγράφονται σέ αὐτό ὄλες οἱ νηστεῖες τῆς Ἐκκλησίας μας.

τηλ. 26340 - 44.391 (9-2 πρωῒ καί 6-9 ἀπόγευμα)

“Πές στον Γέροντα, ότι σέ αυτό τό σημείο θά κτυπήσει τή ράβδο του, τό δέ νερό πού θά αναβλύσει θά είναι αγίασμά μου γιά τούς πιστούς καί ὄχι ἕνα ἀπλό νερό”. (Αγ. Νικόλαος)

Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ τό διαβάσαμε στό φυλλάδιο “Αληθινές Ἱστορίες τ.1”, ἔκδ. Ἱ.Μ. Ἀγ. Αὔγουστίνου & Σεραφεῖμ.

Τό ἀναδημοσιεύουμε σήμερα μετά τό μεγάλο θαῦμα πού ἔκανε ὁ Ἅγιος Νικόλαος στίς 19 Ἰουλίου 2007, τήν ἡμέρα πού ἡ Ἱερά Μονή πανηγύριζε τόν Ἅγιο Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ.

Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Αὔγουστίνου Σύρρου

Ενα βράδυ τοῦ 1992 πρὸς 1993, ὁ π. Νεκτάριος ἐπισκέφθηκε στήν Ἀθήνα τήν κυρία Αἰκατερίνα Ἀνδριώτου (90 ἐτῶν τότε) ἡ ὁποία εἶχε ἔλθει στήν Ἑλλάδα ἀπό τήν Κων/ πολη. Ἡ κυρία Ἀνδριώτου εἶχε ἀκούσει γιά τόν π. Νεκτάριο καί θέλησε νά τόν γνωρίσει. Μέσα στό σπίτι της ὁ π. Νεκτάριος εἶδε ὅτι εἶχε παλαιές εἰκόνες ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη, τόν ἐντυπώσισε δέ μία ὠραία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τήν ὁποία καί τήν ἐξήτησε ἀπό τήν κυρία Αἰκατερίνη. Ἡ κυρία Αἰκατερίνη τοῦ εἶπε: “νά σᾶς δώσω ὅποια ἄλλη εἰκόνα θέλετε, ἐκτός ἀπό τόν Ἅγιο Νικόλαο διότι αὐτή εἶναι οἰκογενειακό κειμήλιο ἀπό τή γιαγιά μου, καί ὅταν πρόκειται νά μᾶς συμβεῖ κάτι μέσα στήν οἰκογένειά μας, ἡ εἰκόνα “κτυπᾷ” κάνοντας διάφορους θορύβους καί μᾶς προειδοποιεῖ ὅτι κάτι θά γίνει. Μάλιστα ὅταν μᾶς ἐδιώξαν οἱ Τοῦρκοι ἀπό τήν Κων/πολη, στό ἀεροδρόμιο τήν εἶχα μέσα στήν βαλίτσα μου πάνω πάνω ἀπό τά πράγματά μου καί ὅταν ὁ τελωνιακός ἀνοίξε τήν βαλίτσα μου, ἐξῆλθε ἀπό τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου μία λάμψη, πού ἀνάγκασε τόν ὑπάλληλο νά τήν κλείσει μέ φόβο καί νά μου πεῖ: “φύγετε-φύγετε γρήγορα”. Ἔτσι ἤλθαμε στήν Πατρίδα χωρίς νά πάθουμε τίποτα. Τήν εἰκόνα δέ αὐτή, θά τήν δώσω σέ συγγενικά χέρια”. Ὁ π. Νεκτάριος δέν ἐπέμεινε ὡς ἦταν φυσικό, οὔτε καί πήρε ἡ ζήτησε ἄλλη εἰκόνα, ἀλλά ἡ κυρία

Ἀνδριώτου τοῦ χάρισε κάποια ἄλλα ἀντικείμενα ἀπό τήν Πόλη.

Τό 1994 ὁ π. Νεκτάριος ἐπισκέφθηκε τούς Ἁγίους Τόπους γιά πολλοστή φορά. Σέ κάποιο ἀπό τά μαγαζιά τῆς Ἱερουσαλήμ πού ψώνιζε, ὁ καταστηματάρχης τοῦ λέγει: “Ἐχουμε πάτερ ὠραίες Ρώσικες Βυζαντινές Εἰκόνες, θέλετε νά τίς δεῖτε;” Ὁ π. Νεκτάριος ἀπαντᾷ: “Ὀχι”. Ἐκεῖνος ἐπιμένει καί ἀνεβαίνει στό πατάρι τοῦ μαγαζιοῦ του καί τοῦ φέρνει μία εἰκόνα. Τότε ὁ π. Νεκτάριος μένει ἐκθαμβος καί βουβός. Βλέπει μπροστά του τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, πού ἦταν σχεδόν ὅμοια μέ ἐκεῖνη τῆς κυρίας Ἀνδριώτου. Σκέφτεται γιά λίγο καί τοῦ λέγει:

- Πόσο κοστίζει;

- Ἑπτακόσιες χιλιάδες ἑλληνικές δραχμές.

- Εἶστε καλά; Καί πού θά τά βρῶ τόσα χρήματα;

Μετά ἀπό ἕναν διάλογο ἐκτενή ὁ π. Νεκτάριος ἀπομακρύνθηκε. Τό ἀπόγευμα τό γκρουπ θά ἐπισκεπτόταν τήν Μονή τοῦ Ἁγίου Σάββα εἰς τήν ἔρημο. Πηγαίνοντας μέσα στό πούλμαν, εἶπε στόν κόσμο τήν ἱστορία τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Νικολάου πού ἀνῆκε στήν κυρία Ἀνδριώτου καί συνέχισε μέ τό ἀνωτέρω περιστατικό γιά τήν εἰκόνα πού βρῆκε στό κατάστημα. Τότε δύο κυρίες μέσα ἀπό τό πούλμαν, εἶπαν στόν Γέροντα π. Νεκτάριο: “Θά τήν ἀγοράσουμε ἔμεις τήν εἰκόνα καί θά σᾶς τήν προσφέρουμε δῶρο στό Μοναστήρι σας. Αὐριο θά τήν ἔχετε κιάλας στά χέρια σας”. Φθάνοντας τό

ποῦλμαν στὸν Ἅγιο Σάββα, ὁ ἀρχοντάρης τῆς Μονῆς, μᾶς πῆγε νὰ προσκυνήσουμε στὸ σπήλαιο μὲ τὰ λείψανα τῶν σφραγιασθέντων Πατέρων. Ἐκεῖ λέγει πρὸς τὸν πατέρα Νεκτάριο:

-Πατέρα Νεκτάριε, νὰ προσκυνήσετε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὅπου εἶναι ἀφιερωμένο τὸ παρεκκλήσιο ἐδῶ μέσα.

-Πάλι ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐμπρὸς μας; (μονολόγησε ὁ π. Νεκτάριος).

-Τί εἶπατε; λέγει ὁ μοναχός.

-Τίποτα, τίποτα! Λέγει ὁ π. Νεκτάριος καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Προσκυνάει καὶ γιὰ λίγα λεπτά προσεύχεται. Μετὰ προσκυνοῦν καὶ οἱ ἄνδρες πού εἶχαν εἰσέλθει στὴν Μονή καὶ τελευταῖος προσκυνᾷ καὶ ἓνας ἐκ τῶν μοναχῶν πού συνόδευε τὸν πατέρα Νεκτάριο, μένοντας ἀκίνητος καὶ κοιτάζοντας κατὰ πρόσωπον τὸν Ἅγιο σαστισμένος!

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὁ π. Νεκτάριος ρωτᾷ τὸν μοναχό του:

-Γιατί κοιτοῦσες τόσο παρᾶξένα τὴν εἰκόνα;

-Γέροντα, ἢ ἐγὼ πλανήθηκα ἢ ὁ Ἅγιος Νικόλαος μού μίλησε.

-Δηλαδή;

-Ἐκεῖ πού προσκυνοῦσα ἀκούω μία φωνὴ μέσα ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, νὰ μού λέει: “Πές στὸν Γέροντά σου ὅτι θὰ ἔλθω μόνος μου στὸ Μοναστήρι σας”.

-Τί σοῦ εἶπε;

-Αὐτὸ πού ἀκούσατε. Γι’ αὐτὸ σᾶς λέγω ὅτι πλανήθηκα ἢ ὁ Ἅγιος μού μίλησε!

-Ἄκου παιδί μου. Τὴν ὥρα πού κι ἐγὼ προσευχόμουν, ρώτησα τὸν Ἅγιο, τί θέλει ἀπὸ ἐμᾶς καὶ ἐμφανίζεται συνέχεια μπροστά μας μὲ διαφορετικούς τρόπους. Βλέπω ὅτι ὁ Ἅγιος τελικά, κάτι θέλει. Ἄν θέλει νὰ ἔλθει στὴν Μονή μας τοῦ εἶπα ὅτι τὸ ἕνα παρεκκλήσιο, θὰ τὸ ἀφιερῶσουμε στὸ ὄνομά του.

Τὴν ἄλλη μέρα πηγαίνουνε οἱ κυρίες ν’ ἀγοράσουν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς Ἱερουσαλὴμ, γιὰ νὰ τὴν δώσουνε στὸν π. Νεκτάριο. Τὰ καταστήματα ὅμως ἦταν κλειστά, διότι εἶχαν κηρῦξει ἀπεργία. Τὸ βράδυ τὸ γκρουπ ἀναχωροῦσε γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ ἡ εἰκόνα τελικά δὲν ἀγοράστηκε.

Τὸ 1996 ἡ ἀρχιτέκτων τῆς Μονῆς, τηλεφωνεῖ στὸν π. Νεκτάριο καὶ τοῦ λέγει: “Γνώρισα μία

κυρία ἀπὸ τὴν Πόλη καὶ μοῦ εἶπε ὅτι θέλει νὰ τὴν ἐπισκεφθεῖτε στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ σᾶς δώσει κάποιες εἰκόνες πού ἔχει γιὰ τὸ Μοναστήρι”.

Ὁ π. Νεκτάριος ὅταν ἀνέβηκε στὴν Ἀθήνα, ἔψαξε νὰ βρεῖ τὴν κυρία πού ἡ ἀρχιτέκτων τοῦ εἶχε συστήσει. Τὸ βραδάκι τηλεφώνησε στὴν κυρία μὲ τίς εἰκόνες ἢ ὅποια τοῦ ζήτησε, ἂν μπορεῖ νὰ πάει ἐκεῖνη τὴν ὥρα στὸ σπίτι της. Πράγματι ὁ πατὴρ πῆγε. Κοιτάζοντας ὅμως τὴν κυρία καὶ τὸ σπίτι πού τοῦ φάνηκε γνῶριμο, ρώτησε τὴν κυρία:

-Ἐχομε ξανασυναντηθεῖ; Γιατί μοῦ εἶσθε γνῶριμη καὶ τὸ σπίτι σας γνωστό.

Ἡ κυρία τότε τοῦ λέγει:

-Δὲν εἶσθε ὁ πατὴρ Νεκτάριος;

-Μάλιστα, ἀπαντᾷ ὁ Γέροντας.

-Εἶμαι ἡ κυρία Αἰκατερίνη Ἀνδριώτου πού εἶχατε ἔλθει σπίτι μου πρὸ τεσσάρων ἐτῶν περίπου. Θέλω νὰ σᾶς δώσω ὅλες τίς εἰκόνες μου καὶ εἰδικά τὸν Ἅγιο Νικόλαο. Ὁ πατὴρ τότε τὰ ἔχασε... Ἐκεῖνη τὴν ὥρα κυτᾷ τὸ κουδούνι καὶ κάποιοι ἄλλοι ἐπισκέπτες ἔρχονται. Ἡ κυρία Αἰκατερίνη προτείνει στὸν πατέρα Νεκτάριο νὰ φύγει καὶ νὰ ξανασυναντηθοῦν κάποια ἄλλη ἡμέρα στὸ σπίτι της. Καὶ ὁ πατὴρ ἀνεχώρησε περιμένοντας τὴ νέα συνάντηση.

Πράγματι, σέ λίγες ημέρες κτυπά τό τηλέφωνο τῆς Μονῆς καί ἡ κυρία Αἰκατερίνη καλεῖ μόνη τῆς τόν πατέρα Νεκτάριο, νά πάει σπίτι τῆς. Ὁ π. Νεκτάριος ἀνεβαίνει στήν Ἀθήνα καί πηγαίνει στό σπίτι τῆς κυρίας Ἀνδριώτου. Στή συζήτηση πού ἀκολούθησε, ἡ κυρία Ἀνδριώτου τοῦ λέγει: “Ἐχθές τό βράδυ ὁ Ἅγιος ὅπως τόν κοιτοῦσα, μοῦ φάνηκε ὅτι μοῦ ζήτησε νά σᾶς τόν δώσω, γι’ αὐτό καί σᾶς τηλεφώνησα νά ἔλθετε”. Κατεβάζει τότε τήν εἰκόνα, τήν ἀσπάζεται καί τήν παραδίδει στά χέρια τοῦ πατρὸς Νεκταρίου.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου ἔφτασε στήν Μονή καί οἱ μοναχοὶ τήν ὑποδέχτηκαν κτυπώντας χαρμόσυνα ὅλο τό Καμπαναριό. Ὁ π. Νεκτάριος τοποθέτησε τήν εἰκόνα ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς καί ἀφιέρωσε, ὅπως εἶχε ὑποσχεθεῖ, τό ἀριστερό παρεκκλήσιο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ στόν Ἅγιο Νικόλαο τόν θαυματουργό. Ἡ δέ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, εὑρίσκεται ἔκτοτε ἐπὶ τοῦ τέμπλου τῆς Μονῆς, στό παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου.

Τὴν ἐπόμενη μέρα τό ἀπόγευμα ἡ κυρία Τσολάκη Ἐλισάβετ ἀπὸ Ζωγράφου Ἀθηνῶν, (ἡ ὁποία δέν γνώριζε ἡ ἴδια, οὔτε καί ὁ ἀδελφός τῆς τίποτα περὶ τοῦ ἔρχομου τῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Νικολάου στή Μονή μας), τηλεφώνησε στόν πατέρα Νεκτάριο καί τοῦ λέγει, ὅτι ὁ ἀδελφός τῆς Νικόλαος, εἶδε τόν Ἅγιο ἐνδεδυμένον μέ πλήρη Ἀρχιερατικὴ στολή νά τοῦ λέει τά ἑξῆς: “Νά πῆς στόν πατέρα Νεκτάριο τόν Ἡγούμενο, ὅτι τώρα πῆγα μόνος μου στό Μοναστήρι του - ὅπως ἔξ’ ἄλλου τοῦ τό εἶχα ὑποσχεθεῖ- καί εἶμαι πολὺ χαρούμενος, διότι εὑρισκομαι ξανά ἐκεῖ πού εἶναι καί τό Καμπαναριό τῆς Ἁγία-Σοφιάς. Πές του ἀκόμη ὅτι τώρα ἦταν ἡ ὥρα νά ἔλθω στή Μονή του καί ἦλθα”. Κτυπᾶ δέ ὁ Ἅγιος τότε μέ δύναμη τήν Ἀρχιερατικὴ του ράβδο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καί τοῦ ξαναλέγει: “Ἔτσι πές του νά κτυπήσει καί ὁ Γέροντας τὴ ράβδο του στή Μονή καί θά βγῆι τό νερό”.

Ἐκτοτε ὅλοι οἱ μοναχοὶ ἀναμένουμε πότε ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, π. Νεκτάριος θά δώσει εὐλογία γιὰ νά γίνουν οἱ ἀπαιτούμενες διαδικασίες καί νά βγῆι τό νερό πού ὁ Ἅγιος Νικόλαος μᾶς ὑπέδειξε.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁμως, ξαναεμφανίσθηκε εἰς τόν ἀνωτέρω κύριο Νικόλαο καί τοῦ ὑπέδειξε καί τόν ἀκριβῆ “τόπο”, πού θά πρέπει νά κτυπήσει ὁ Γέροντας μέ τό ραβδί του (πιθανόν γεώτρηση). Τό

σημεῖο πού ὑπέδειξε ὁ Ἅγιος εἶναι ὁ τόπος ὅπου θά τοποθετηθεῖ ἡ φιάλη τοῦ ἁγιασμοῦ, σύμφωνα μέ τά προϋπάρχοντα ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια τῆς Μονῆς. Ὁ δέ Ἅγιος, τόνισε ἀκόμη στόν κ. Νικόλαο τά ἑξῆς: “Πές στόν Γέροντα, ὅτι σέ αὐτό τό σημεῖο θά κτυπήσει τὴ ράβδο του, τό δέ νερό πού θά ἀναβλύξει θά εἶναι ἁγιάσμά μου διὰ τοὺς πιστοὺς καί ὄχι ἓνα ἀπλό νερό”. Τὰ γεγονότα σᾶς τά περιγράφουμε ὅπως ὁ κ. Νικόλαος καί ἡ κα Τσολάκη Ἐλισάβετ, κατὰ λέξη μᾶς τά ἀνέφεραν, χωρὶς νά προσθέσουμε κάτι ἢ νά ἀφαιρέσουμε. Ἄν καί πέρασε μία ὀλόκληρη δεκαετία, ἀπὸ τὴν ὥρα πού ἡ κα Τσολάκη μᾶς ἐνημέρωσε, ὁ Γέροντας οὐδεμία ἐνέργεια ἔκανε.

Ὁ τότε Πρόεδρος τοῦ χωριοῦ κ. Κων/νος Βίτσας μαζί μέ τό Κοινοτικό Συμβούλιο ἔκανε ὅλες τίς ἀπαιτούμενες διαδικασίες πού ἀπαιτοῦσε ὁ νόμος καί ἔκαναν ἓνα μεγάλο βῆμα. “Κτύπησε” μέ τό γεωτρύπανο τὴν γῆ τοῦ Τρικώρφου καί ἀνέβλυσε ἀφθονο νερό τό ὁποῖο καί κατόπιν ὀδήγησε στήν δεξαμενὴ τοῦ χωριοῦ.

Λίγο ἀργότερα τό Κοινοτικό Συμβούλιο προεδρεύοντας τοῦ κ. Κων/νου Βίτσα, ἐπὶ Νομάρχου Καραχάλιου Ἀποστόλου πῆρε μέ τὴν ὑπ’ ἀρ. 70 ὁμόφωνη καί γενναία ἀπόφαση τῆς 6/6/1998 καί ἔδωσε νερό στήν Ἱερὰ Μονή, ἡ ὁποία ἀπὸ τό 1985 ἔστερεῖτο. Ἔτσι σήμερα 30/8/1998 μέ ἔξοδα καί δαπάνες τῆς Μονῆς ἔφτασε τό νερό πλέον μέσα στήν δεξαμενὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας. Χίλιες δόξες στόν Θεό καί εὐχαριστίες πρὸς τόν Κύριο καί πρὸς ὅλους ὄσους βοήθησαν γιὰ νά ἔλθει τό νερό στό Μοναστήρι τῶν Ἁγίων μας. Φυσικά ὁ Γέροντας, ὅπως εἶχαμε γράφει στίς προηγούμενες ἐκδόσεις

τοῦ Ἱστορικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, ὅταν ἔλθει ὁ καιρὸς θὰ προχωρήσει καὶ στίς ἐνέργειες πού ὁ Ἅγιος Νικόλαος μᾶς ὑπέδειξε.

Ἐνδιάμεσα ὁμως στή δεκαετία αὐτὴ πέρασαν ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονή μας, χιλιάδες κόσμος καὶ φυσικά ἕνα πλῆθος κληρικῶν. Ἐνας ἐξ αὐτῶν τῶν κληρικῶν ρωτᾷ ἕναν ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς μας:

-Ἴχει δικό της νερό ἡ Μονή;

-Ὁχι, ἀπαντᾷ ὁ μοναχός, παίρνουμε νερό ἀπὸ τὸ χωριό.

-Κι ὁμως ἡ Μονή ἔχει νερό καὶ ὑπάρχει στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐδῶ. Πείτε στὸν Γέροντά σας, ἐδῶ νὰ κάνει γεώτρηση καὶ θὰ βρεῖτε πολὺ νερό. Ὁ μοναχός

ξαφνιάστηκε διότι τὸ σημεῖο αὐτό, ἦταν τὸ ἴδιο σημεῖο πού εἶχε ὑποδείξει ὁ Ἅγιος Νικόλαος.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 2006, ἐπισκέφθηκε τὴν Μονή μας ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου πατῆρ Χρυσόστομος ἀπὸ τὴν Γουμένισσα. Ὁ ἴδιος μᾶς εἶχε πει, σὲ παλαιότερη ἐπίσκεψη πού εἴχαμε κάνει ἐμεῖς στὴν Ἱερὰ Μονή του, ὅτι μόνος του ὑπέδειξε πὺν ἔχει νερό ἡ μονή του κι ἔκανε τὴν γεώτρηση, μὲ ἀποτέλεσμα σήμερα νὰ ἔχει ἄφθονο νερό. Τοῦ ζητήσαμε νὰ ὑποδείξει καὶ σὲ ἐμᾶς ἐάν ὑπάρχει νερό καὶ στὸ δικό μας μοναστήρι, γιὰ νὰ κάνουμε γεώτρηση. ὦ! τοῦ παραδόξου θαύματος, μᾶς ὑπέδειξε τὸ σημεῖο πού καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶχε ὑποδείξει λέγοντας:

“Πές στὸν Γέροντα, ὅτι σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ κτυπήσει τὴ ράβδο του, τὸ δὲ νερό πού θὰ ἀναβλύσει θὰ εἶναι ἁγίασμά μου, γιὰ τοὺς πιστοὺς καὶ ὄχι ἕνα ἀπλό νερό”.

* * *

Μετὰ ἀπὸ τὰ γεγονότα ὁ Γέροντας τῆς Μονῆς μας εἶπε: “Ἦλθε ὁ καιρὸς νὰ κάνουμε τὴν γεώτρηση ἐκεῖ πού ὁ Ἅγιος Νικόλαος μᾶς ὑπέδειξε.” Ἐκανε ὅλες τὶς ἀπαιτούμενες ἐνέργειες γιὰ νὰ γίνει μὴ νέα γεώτρηση, ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸ Ἱερό, στὸ σημεῖο ὅπου ἦταν νὰ κτιστεῖ ἡ φιάλη τοῦ ἁγιασμοῦ.

Ἡ γεώτρηση ξεκίνησε λίγες ἡμέρες πρὶν τὴν

πανήγυρη τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ. Ἀνήμερα ὁμως τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ, 19 Ἰουλίου τοῦ 2007, μετὰ τὴν Ἱερὰ Πανήγυρη, ὁ Γέροντας φωνάζει ὄλους τοὺς πατέρες καθὼς καὶ τὴν Ἡγουμένη μὲ τὶς μοναχές τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου πού βρισκόντουσαν ἐκεῖνη τὴν ὥρα στὴ Μονή γιὰ νὰ δοῦν ὄλοι μαζί τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Τὸ νερό ἐτρεχε ποτάμι καὶ ἔφαρτε ἔξω ἀπὸ τὴ Μονή σάν καταρράκτης! Ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶχε κάνει τὸ θαῦμα του. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς γεωτρήσεως οἱ εἰκόνες τῶν Ἁγίων τῆς Μονῆς μας, τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τῆς Παναγίας τῆς Γερόντισσας παρέμειναν ἀπὸ τὴν τέλεση τοῦ ἁγιασμοῦ συνεχῶς δίπλα ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς γεωτρήσεως, ὥστε νὰ εὐλογοῦν μὲ τὴν παρουσία τους οἱ Ἅγιοι καὶ ἡ Παναγία τὴν τελούμενη γεώτρηση.

Δάκρυα χαρᾶς κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια ὄλων μας. Τὸ νερό πού εἶχε ὑποσχεθεῖ ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὅτι θὰ ἀναβλύσει ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ θὰ εἶναι ἁγίασμα δικό του εἶχε γίνει πλέον πραγματικότητα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς θαυματουργῆς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἡ ὁποία στολιζέται τώρα τὸ τέμπλο τῆς Μονῆς μας, ὅπως εἰκονίζεται στὴ σελίδα αὐτὴ τὴν ὁποία μᾶς ἔδωσε ἡ μακαριστὴ πλέον Αἰκατερίνη Ἀνδριώτου ἀπὸ τὴν Πόλη τῶν ὄνειρων μας γιὰ εὐλογία ὄλων μας καὶ τῶν προσκυνητῶν τῆς Μονῆς μας.

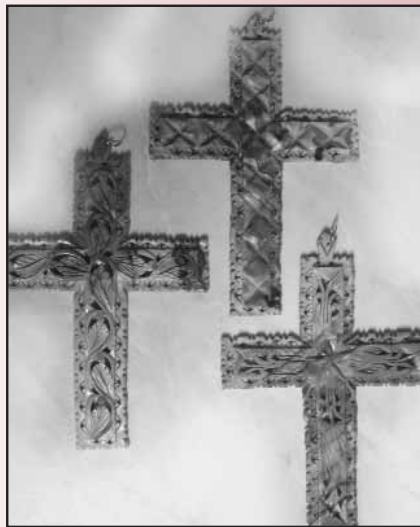
ΣΤΑΥΡΟΙ μέ χῶμα από τὴν Ἁγία Γῆ

Καί αὐτὴ τὴ χρονιά εἶχαμε τὴν μεγάλη εὐλογία νά ἐπισκεφθοῦμε τὰ Ἱεροσόλυμα καί νά φέρουμε πάλι τοὺς ξύλινους σταυροὺς πού περιέχουν χῶμα ἀπὸ τὴν ἁγία Γῆ (ἀξίας 5 ευρώ + ταχυδρ.), ἀλλὰ καί ξυλόγλυπτους σταυροὺς. ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΙ ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΟ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΑΣ.

Μπορεῖτε νά προμηθευθεῖτε τοὺς εὐλογημένους Σταυροὺς τοῦ Χριστοῦ μας τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὴν Ἱερά Μονή μας, τηλ. **26340 - 44.391** (9-2 τὸ πρωῒ καί 6-9 τὸ ἀπόγευμα) γιὰ νά σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολῆ.

ΣΤΑΥΡΟΙ ξυλόγλυπτοι

*Κατευθυνθῆτω ἡ προσευχή μου
ὡς θυμίαμα ἐνώπion σου....*

Η παρασκευὴ ἀλλὰ καί ἡ χρῆση τοῦ θυμιάματος ἀφορᾷ τὸν Θεό, εἰς τὸν Ὅποιον πρέπει νά προσφέρουμε πάντα τὸ καλύτερο. Γι' αὐτὸ γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ θυμιάματος χρησιμοποιοῦμε τὰ καλύτερα ὑλικά, πρώτης ποιότητος καί μετὰ τὸν παραδοσιακὸ τρόπο, πού χρόνια τώρα κατασκευάζεται τὸ γνήσιο λιβάνι. Μὲ τὰ καλύτερα ὑλικά, μετὰ προσευχὴ καί προσοχή, ἡ Ἱερά Μονή μας κατασκευάζει γνήσιο θυμίαμα σὲ πολλὰ καί νέα ἀρώματα.

Τὸ θυμίαμα αὐτὸ τὸ χρησιμοποιοῦμε στὶς ἀκολουθίες μας, ἀλλὰ καί τὸ διαθέτουμε στοὺς πιστοὺς πού μᾶς τὸ ζητοῦν καί τὸ στέλνουμε ταχυδρομικῶς. Ὅσοι θέλετε μπορεῖτε νά ἀπευθύνεσθε στὴν Ἱερά Μονή μας (τηλ. **26340-44391**) γιὰ νά σᾶς ἀποστείλουμε θυμίαμα.

ΓΝΗΣΙΟ ΘΥΜΙΑΜΑ (Λιβάνι)

ΧΕΡΟΥΒΙΚΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ, ΓΑΡΛΕΝΙΑ, ΜΥΡΟ, ΤΕΡΙΠΕΜ ΜΥΡΟ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ, ΒΗΘΛΕΕΜ, ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ, ΒΙΟΛΕΤΤΑ, ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΣΤΑΥΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ

νέα ἀρώματα

**ΑΓΓΕΛΙΚΟ
ΑΘΩΣ
ΑΝΘΟΣ ΕΡΗΜΟΥ
ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ
ΤΡΙΑΝΤ/ΛΛΟ ΜΕ ΚΕΧΡΙΜΠΑΡΙ
ΖΟΥΜΠΟΥΛΙ
ΣΥΠΡ
ΦΟΥΛΙ**

Κομποσχοίνια

μέ τήν εὐχή **ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ**
καί μέ τό **ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΑΣ**

Ἐνάμεσα στά κομποσχοίνια πού φτιάχνουμε μέ προσευχή, εἶναι καί αὐτά πού τό στολίζει ἓνα ἀσημένιο κλαδί τῆς ἐλιάς, τό σύμβολο τῆς Ἀθήνας καί τῆς εἰρήνης. Ἀκόμη, πρόσφατα φτιάξαμε ἓνα ἀκόμη κομποσχοίνι τό ὁποῖο εἶναι στολισμένο μέ μία ἀσημένια πλακέτα πού γράφει τήν προσευχή “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με, τήν εὐχή πού πρέπει νά λέμε ὅταν κάνουμε κομποσχοίνι.

Ἡ τιμή τους εἶναι 10€ καί 15€ ἀντίστοιχα.

ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ἀσημένιο μέ τήν προσευχή “ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ”

ΤΙΜΗ: 10€
+ ταχυδρ.

Διαθέτουμε
Δαχτυλίδι
ἀσημένιο στό
ὁποῖο ἀναγράφεται
ἡ προσευχή
“ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΕ
ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ”

γιά νά μᾶς ὑπενθυμίζει νά προσευχοῦμαστε
ἀδιαλείπτως καί νά ζητοῦμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

NO 6

NO 7

NO 8

NO 9

μετρεῖστε κάποιο δαχτυλίδι σας για να δείτε το νούμερό σας

5ήμερη προσκυνηματική εκδρομή στην **ΧΙΟ** τό 'Αγιονίσι

5 - 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΡΟΜΗΣ

1η μέρα Παρασκευή 5 Ὀκτωβρίου

Συγκέντρωση στὸν Πειραιᾶ στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα καὶ ἐπιβίβαση σὲ πλοῖο τῆς ἐταιρείας NEL. Τακτοποίηση στὶς καμπίνες καὶ στὶς 7.00 τὸ ἀπόγευμα ἀπόπλους γιὰ Χίο. Διανυκτέρευση στὸ πλοῖο.

2η μέρα Σάββατο 6 Ὀκτωβρίου

Αφιξη στὶς 5.00 τὸ πρωῒ στὸ λιμάνι τῆς Χίου, Ατακτοποίηση τῶν ἀποσκευῶν μας στὸ ποῦλμαν καὶ ἀναχώρηση γιὰ τὴν πρώτη μας ἡμερῆσια ἐκδρομὴ στὸ βόρειο μέρος τοῦ πανέμορφου νησιοῦ. Θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ **Προσκύνημα τῆς θαυματουργῆς Ἁγίας Μαρκέλλας** τῆς Χιοπολίτιδας καὶ θὰ περπατήσουμε στὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου τῆς μέχρι τὸ **ἀγίασμά** τῆς. Ἐδῶ τὰ βράχια ἔχουν ἄλλο χρῶμα ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς Ἁγίας καὶ τὸ νερὸ πολλές φορές θαυματουργικά βράζει. Ἐπόμενη στάση μας τὸ ὄμορφο κεφαλοχώρι **Βολισσός** καὶ ἀμέσως μετὰ τὸ γραφικὸ λιμανάκι **Λύμνος** ὅπου θὰ σταματήσουμε γιὰ μεσημεριανὸ φαγητό. Στὴ συνέχεια θὰ πᾶμε στὴν ἱστορικὴ **Μονὴ Μουνδῶν** στὰ **Διευχά**, στὴν παραθαλάσσια **Μονὴ Μυρσινηδίου** ἔξω ἀπὸ τὸ Βροντάδο, στὴν “Ὀμηροῦπολη” **Δασκαλιόπετρα** καὶ στὸ **Βροντάδο** καὶ θὰ προσκυνήσουμε τὸν **τάφο τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου**, πολιούχου τοῦ νησοῦ. Τὸ ἀπόγευμα ἐπιστροφή, τακτοποίηση στὸ ξενοδοχεῖο καὶ διανυκτέρευση.

3η μέρα Κυριακὴ 7 Ὀκτωβρίου

Ἡ ἐκδρομὴ μας σήμερα περιλαμβάνει τὸ κεντρικὸ μέρος τοῦ νησιοῦ. Ἀρχικὰ θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν θαυματουργὴ **Παναγία τὴν Βοήθεια**, τὸ Μοναστήρι πού ἔχτισε ὁ Ἅγιος Ἄνθιμος τῆς Χίου, ὅπου θὰ προσκυνήσουμε καὶ τὴν κάρα του. Ἀνεβαίνοντας στὴν ὄροσειρὰ τοῦ Προβάτειου Ὀρους θὰ συνεχίσουμε γιὰ τὸ μοναστηράκι τοῦ Ἁγίου **Μάρκου** καὶ τοῦ Ὁσίου **Παρθενίου** στὴν **Πένθοδο**, περιοχὴ πού ἀποκαλεῖται “τὸ Μπαλκόνι τοῦ Θεοῦ” ἀπὸ τὴν ὄνειρική του θέα. Ἐκεῖ θὰ πᾶμε στὸ ἀσκητήριο τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ θὰ προσκυνήσουμε τὸν **τάφο τοῦ Ὁσίου Παρθενίου τῆς Χίου**. Κατόπιν θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴ **Νέα Μονή**, τὸ σπουδαιότερο βυζαντινὸ μνημεῖο τῆς Χίου μὲ τὰ μοναδικὰ ψηφιδωτὰ τοῦ 10οῦ αἰῶνα. Ἐκεῖ θὰ προσκυνήσουμε τὴν θαυματουργὴ **Παναγία τὴ Νεαμονίτισσα** καὶ ὕστερα θὰ συνεχίσουμε γιὰ τὴν **Σκήτη τῶν Ἁγίων Πατέρων**. Συνεχίζοντας τὴν περιήγησή μας θὰ πᾶμε στὸ μεσαιωνικὸ χωριὸ **Αἰγώνυμα** ὅπου θὰ ἔχουμε στάση γιὰ φαγητό καὶ στὸ ἱστορικὸ χωριὸ **Ἀνάβατος**, πού ἀποκαλεῖται “ὁ Μυστράς τοῦ Αἰγίου” καὶ προκαλεῖ δέος καθὼς εἶναι χτισμένο ψηλὰ πάνω σ’ ἓνα γρανιτένιο βράχο. Ἐπιστροφή στὴ Χίο, ἐλεύθερος χρόνος καὶ διανυκτέρευση στὸ ξενοδοχεῖο.

4η μέρα Δευτέρα 8 Ὀκτωβρίου

Μετά τό πρωϊνό, ἀναχωροῦμε γιὰ τήν περιήγησή μας στό νότιο μέρος του νησιού. Περνώντας ἀπό τήν πανέμορφη περιοχή τοῦ **Κάμπου** μέ τά παλιά ἀρχοντικά του καί μέ προορισμό τά **μαστιχοχώρια τῆς Χίου**, ὅπου εὐδοκιμεῖ ἡ μαστίχα, κάνουμε τήν πρώτη μας στάση στό μεσαιωνικό χωριό **Ἀρμόλια**, γνωστό γιά τά πῆλινα προϊόντα του. Στή συνέχεια διασχίζοντας τοὺς λόφους μέ τά μαστιχόδεντρα τῆς νότιας Χίου, κατευθυνόμαστε πρὸ τό “ζωγραφιστό” χωριό **Πυργί**, τό μεγαλύτερο ἀπὸ τά μεσαιωνικά χωριά τοῦ νησιού καί τό πιό ἐνδιαφέρον ἀπὸ πλευρᾶς λαογραφίας καί ἀρχιτεκτονικῆς, μέ τά παραδοσιακά ξυστά του καί θά ξεναγηθοῦμε στό βυζαντινό ναό τοῦ 13ου αἰ. τῶν **Ἁγίων Ἀποστόλων**, τό ἱστορικό μνημεῖο τοῦ χωριού. Ἐπόμενη στάση μας θά εἶναι τό μεσαιωνικό καστρόχωρι **Μεστά** πού χτίστηκε τόν 11ο αἰώνα ἀπὸ τοὺς πειρατές. Ἐκεῖ θά ἐπισκεφθοῦμε καί τήν ἐκκλησία τοῦ Ταξιάρχη μέ τό περίφημο τέμπλο του (1833μ.Χ.). Στή συνέχεια θά πᾶμε στό λιμάνι τοῦ **Ἐμποριοῦ**, μέ τήν παραλία **Μαῦρα Βόλια**, μέ τά μαῦρα βότσαλα καί τήν μαύρη ἄμμο πού σχηματίστηκε ἀπὸ τήν ἔκρηξη ἠφαιστείου πού ὑπῆρχε ἐκεῖ. Ἐλεύθερος χρόνος γιά φαγητό. Στήν ἐπιστροφή θά κάνουμε στάση στή Μονή τοῦ **Ἁγίου Μηνᾶ** στό Νεοχώρι ὅπου τό 1822 ἔγινε ὀλοκαύτωμα καί στήν **Μονή τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου**. Ἐπιστροφή στό ξενοδο-

χείο καί διανυκτέρευση.

5η μέρα Τρίτη 9 Ὀκτωβρίου

Ἡ τελευταία μας ἡμέρα στήν **Χίο** περιλαμβάνει προαιρετική ἐκδρομή στό νησάκι **Οἰνούσσα** καί ἐπίσκεψη στήν **Ἱερά Μονή Εὐαγγελισμοῦ Οἰνουσῶν**. Γιὰ ὅσους δέν θέλουν νά συμμετάσχουν θά μποροῦν νά ἔχουν ἐλεύθερη μέρα στή Χίο καί νά περιηγηθοῦν ὅπου ἐπιθυμοῦν στήν πόλη καί στό λιμάνι.

Τό ἀπόγευμα μεταφορᾶ στό λιμάνι, ἐπιβίβαση στό πλοῖο καί τακτοποίηση στίς καμπίνες. Στίς 22.00 τό βράδυ ἀποχαιρετοῦμε τό πανέμορφο νησί τῆς Χίου καί ἀπὸ πλους γιά Πειραιᾶ.

6η μέρα Τετάρτη 10 Ὀκτωβρίου

Ἀφίξη στό λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ στίς 6.30 μέ ἀξέχαστες ἀναμνήσεις ἀπὸ τό μυροβόλο νησί τῆς Χίου καί εὐλογίες ἀπὸ τό Ἁγιονήσι...

Παρατηρήσεις:

Ἡ ἐκδρομή στήν Οἰνούσσα, θά γίνει ἀφόσον ὑπάρχει δυνατότητα νά ἐπιστρέψουμε τήν ἴδια μέρα καί δέν ὑπάρχει ἀπαγορευτικό λόγω καιροῦ.

Δυνατότητα γιά ἐπίσκεψη στήν Μονή Εὐαγγελισμοῦ Οἰνουσῶν, ὑπάρχει μόνο μέ **ΙΧ** ἰδιωτικῆς χρήσεως μέ κάποιον κόνιστρο (πού δέν περιλαμβάνεται στήν τιμὴ) λόγω τοῦ ὅτι δέν ὑπάρχουν στήν Οἰνούσσα ταξί ἢ ποῦλμαν.

Τιμὴ κατ' ἄτομο:

250 €

Στήν τιμὴ περιλαμβάνονται:

-Εἰσιτήρια πλοίου Πειραιᾶ-Χίο-Πειραιᾶ μέ διανυκτέρευση σέ τετράκλινης καμπίνες **ΑΒ** θέσεως.

-3 διανυκτερεύσεις στό ξενοδοχεῖο **ΧΑΝΔΗΣ**, Ἀ' κατηγορίας (στό Λιμάνι) μέ πρωϊνό

-Ποῦλμαν πολυτελεῖ κλιματιζόμενα γιά τίς καθημερινές περιηγήσεις μας στό νησί.

-Ἐκδρομές σύμφωνα μέ τό ἀνωτέρω πρόγραμμα

-Συνοδός/Ξεναγός τοῦ ταξιδιωτικοῦ γραφείου.

Στήν τιμὴ δέν περιλαμβάνεται:

-Τό φαγητό

-Ἡ προαιρετικὴ ἐκδρομὴ στήν Οἰνούσσα (20 εὐρώ περίπου κατ' ἄτομο)

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΔΩΡΙΔΟΣ

330 56 ΘΥΠΑΛΙΟ

ΤΗΛ. 26340-44391 FAX. 26340 - 44391

Ἡ Ἱερά Μονή μας διοργανώνει

**5ήμερη προσκυνηματική ἐκδρομή
στήν ΧΙΟ, τό Ἁγιονήσι**
(ἀκτοπλοϊκῶς)

5 - 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2007

ΤΙΜΗ: 250 €

Στήν ἐκδρομή μας στό μυροβόλο νησί τῆς ΧΙΟΥ θά ἔχουμε
τήν εὐκαιρία νά ἐπισκεφθοῦμε Ἱερά Προσκυνήματα
καθώς καί πανέμορφα μέρη τοῦ νησιοῦ.

ΧΙΟΣ-ΑΓΙΑ ΜΑΡΚΕΛΛΑ (Ἀγίασμα καί τόπος μαρτυρίου τῆς)
ΒΟΛΙΣΣΟΣ-ΜΟΝΗ ΜΟΥΝΔΩΝ-ΛΙΜΝΙΑ-ΔΑΣΚΑΛΟΠΕΤΡΑ
ΒΡΟΝΤΑΔΟΣ-ΤΑΦΟΣ ΑΓΙΟΥ ΙΣΙΔΩΡΟΥ-ΜΟΝΗ ΜΥΡΣΙΝΙΔΙΟΥ
ΝΕΑ ΜΟΝΗ-ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ-ΠΕΝΘΟΔΟ-
ΑΣΚΗΤΗΡΙΟ ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ-ΑΝΑΒΑΤΟΣ-ΑΥΓΩΝΥΜΑ
ΜΟΝΗ "ΠΑΝΑΓΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑ" (ΑΓ.ΑΝΘΙΜΟΣ ΧΙΟΥ)
ΜΑΣΤΙΧΟΧΩΡΙΑ-ΠΥΡΓΙ(ΑΓ.ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ)-ΜΕΣΤΑ (ΤΑΞΙΑΡΧΗΣ)-
ΑΡΜΟΛΙΑ-ΕΜΠΟΡΕΙΟ-ΚΩΜΗ-ΜΟΝΗ ΑΓ.ΜΗΝΑ
καί προαιρετικά στίς ΟΙΝΟΥΣΣΕΣ (ΜΟΝΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ)

ΔΗΛΩΣΕΙΣ-ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

ΣΤΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
Τηλ. 26340-44.391 9:00-2:00 πρωϊ & 6.00-9:00 απόγευμα)

Ἡ ἀναχώρηση γιά τήν Χίο θά γίνει ἀπό τό Λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ.